

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

ZLOMENÉ SRDCE

Kam zmizela?
Co věděla?

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

ZLOMENÉ SRDCE

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce

Připravujeme

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený

TIM WEAVER

**ZLOMENÉ
SRDCE**

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2016
Translation © Alžběta Lexová, 2017
Cover © Book Makers, 2017
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-7588-008-6 (PDF)

Pro Lucy

00:00:01

Obraz se zaostřuje.

Ray Callson, detektiv ve výslužbě, sedí na židli ve všední, téměř nevybavené místnosti s bílými zdmi. Za dokořán otevřenými okny se rýsuje panorama centra Los Angeles, jehož mrakodrapy se na kameře slévají v petrolejově modrý šum. Callson si bere nabízený mikrofon. Zpoza kamery se ozve zkreslený hlas. „Prostě si to připněte na košili.“

Callson poslechne, napřímí se a uhladí si šedé vlasy rozdělené na straně dokonalou pěšinkou. Je to stále pohledný šedesátník. Jeho dohledka oholenou tvář zdobí udržovaný knírek a jasně zelené oči podkreslují žluté stíny – odrazy přídavného světla kamery. Během čekání si několikrát odkašle a podívá se na hodinky.

„Můžeme?“

„Ovšem,“ odpoví Callson.

Kamera s tichým hučením začne nahrávat.

„Můžete se na úvod představit?“

Callson si znovu odkašle a promluví: „Jmenuju se Raymond J. Callson. Třicet dva let jsem sloužil u Losangeleský policie.“

„Co přesně jste měl na starosti?“

„Většinu té doby jsem strávil v oddělení vražd.“

„Bavilo vás to?“

„Bavilo?“ Pokrčí rameny. „Nevím, jestli je zrovna tohle to správný slovo.“

„Proč ne?“

„Podle mě se nikdo nedá k policii, a k vraždám už vůbec ne, s tím, že si od toho slibuje zábavu. Chci říct, vídáte lidi, který někdo znásilnil, pobodal, zastřelil... Zní vám to jako něco, u čeho by se člověk bavil?“

Zpoza kamery se neozve žádná odpověď.

Callson znovu pokrčí rameny. „Každý dělá to, co musí.“

„Chtěl jste někdy dělat něco jiného?“

„Jak to myslíte?“

„Uvažoval jste o změně povolání?“

Callson se zhluboka nadechne, jako by si stejnou otázku položil už nesčetněkrát, a stále na ni neznal odpověď. „Jasně. Jsou chvíle, kdy vás napadne ‚co by kdyby‘. Táta pracoval v krajských veřejných službách. Sem tam jsem se protáhl pod páskou kolem místa činu a při pohledu na to, co dokáže jedna lidská bytost udělat druhý, jsem si říkal: ‚Co tu, k čertu, pohledávám? Klidně jsem mohl sekat trávu v MacArthurově parku.“ Nadzvedne koutky úst, jeho úsměv však postrádá veselí. „Vlastně jsem si to říkal docela často.“

„Ale nikdy jste to neudělal.“

„Neudělal co?“

„Nikdy jste nedal výpověď a nešel sekat trávu do MacArthurova parku.“

„Ne,“ přikývne, „dál jsem jezdil na místa činu.“

„Na kolika vraždách jste pracoval?“

„Během dvaatřiceti let?“ Callson dlouze vydechne. „Netuším. To vám nepovím. Tisíc, dva tisíce? Opravdu nemám ponětí. Nejpresnější bude nejspíš odpověď ‚hodně‘. Los Angeles bylo – vlastně pořád je – dost násilný město.“

„Uvázly vám některé z těch případů v paměti?“

Callson podle všeho otázku slyšel, přesto neodpoví.

„Pane Callsone?“

Ticho.

„Pane Callson, vybavíte si některý z nich?“
Velmi pomalu začne přikyvovat. Oči upírá kamsi za kameru. „Jo,“
řekne. „Na jeden nezapomenu nikdy.“

ČÁST PRVNÍ

1

Srdcová královna byla dvoupodlažní hospoda na Seymour Place, jižně od stanice metra Marylebone. Interiér zdobily stejné glazované terakotové dlaždice, jaké pokrývaly stanice metra po celém městě, a tudíž tam bylo o fous chladněji než venku – ale opravdu jen o fous. Už několik týdnů panovalo téměř nesnesitelné vedro, v němž se tepny a žíly města – všechny budovy, chodníky i okenní tabule odrážející sluneční paprsky – bez oddechu škvařily, až se nakonec, na samém sklonku srpna, zdálo, že před horkem není úniku. Klimatizační jednotka v lokále jela na plný výkon a podél barového pultu stálo několik přídavných větráků, ale nic z toho nepomáhalo.

Číšník mě uvedl k prostřenému stolu pro dva v zadní části místnosti, s výhledem na udržovanou zahradu. Objednal jsem si pivo, vytáhl z tašky laptop a připojil se k místní wi-fi. Sotva jsem otevřel prohlížeč, rozvibroval se mi mobil. Předpokládal jsem, že mi volá ta, s níž jsem se tu měl setkat – Melanie Crawová. Když měla zpoždění – což se stávalo jen zřídka – a volala po smluveném čase, bylo to většinou proto, aby se omluvila, protože jí do toho něco přišlo a schůzku nestihne. Ale nebyla to Crawová. Ani žádný z mých uložených kontaktů. Ba co víc, dokonce se vůbec nejednalo o britské číslo.

Byl to telefonát ze Států.

Na webu jsem uváděl své kontaktní údaje a před třemi lety mě případ zavedl do Nevady. Tehdy jsem v okolí Las Vegas navázal několik

kontaktů, byť jsem s nimi mluvil jen jednou za uherský rok. Jenže tohle číslo nemělo předvolbu 702, tudíž nebylo z Vegas, a když jsem v rychlosti volačku – 952 – zadal do vyhledávače, zjistil jsem, že patří jedné oblasti v Minnesotě, jihovýchodně od Minneapolis. Znáám někoho v Minneapolis?

Zvědavě jsem stiskl *Přijmout*.

„David Raker.“

„Zdravím, pane Rakere.“ Ženský hlas. Zněla překvapeně, jako by nečekala, že hovor vezmu. „Jmenuji se Wendy Fisherová. Snad vás neruším.“

Wendy Fisherová. Převaloval jsem si to jméno v hlavě a snažil se ho zařadit. Byl jsem si jistý, že ho slyším prvně v životě. Neznal jsem ji, ani nikoho jiného, kdo by žil v téhle části USA.

„Omlouvám se, že vás přepadám takhle zčistajasna,“ pokračovala, „ale... ehm... chtěla jsem se zeptat, jestli byste mi nevěnoval pár minut.“ Jako by mi četla myšlenky – vzápětí dodala: „Nikdy jsme se nesetkali. Neznáme se.“

„Fajn. Co pro vás můžu udělat, Wendy?“

„Já... hm... potřebuju... Doufala jsem...“

Došlo mi, že její váhavost nemá nic společného s tím, že jsem ji přijmutím hovoru zaskočil. To, jak přerývaně mluvila a jak se jí slova zadržávala v krku, nesouviselo s překvapením. Byla rozrušená, zoufalá. Stejně emoce jsem slyšel už nespočetněkrát, při každém případě, který jsem kdy vzal.

„Pohřšujete někoho?“

„Ano,“ řekla a na okamžik se zarazila. „Moje sestra Lynda zmizela loni v říjnu. Nevím co dělat... Netuším, co ještě můžu udělat.“

Jakmile zmínila sestřino jméno, hlas se jí rozechvěl. Chvilku jsem mlčel, aby se mohla dát trochu do kupy, a mezitím jsem studoval mapu Minnesoty.

„Vidím, že voláte ze Středozápadu.“

„Správně,“ potvrdila a využila té příležitosti k znovunalezení rovnováhy. „Jsem v Lakevillu, asi čtyřicet kilometrů jižně od Minneapolis.“

„Minneapolis je od Londýna dost daleko, Wendy.“

„Já vím,“ vyhrkla. „Já vím.“

„Pokud voláte, abyste mě požádala o pomoc, pak tohle situaci docela komplikuje.“

Dech se jí zadrhl a po chvílce ze sebe vysoukala jen: „Aha.“

„Bydlel jsem a pracoval na obou pobřežích, takže Státy trochu znám, a kdybyste žila v New Yorku, Washingtonu nebo Los Angeles, bylo by to o něčem jiném, ale Minneapolis? Tam jsem nikdy nebyl. Někdo místní by vám určitě pomohl víc.“

„Moje sestra žije v Anglii.“

Vstřebal jsem to. „Rozumím.“

„Lynda strávila v Evropě většinu života.“ Pomalu se jí vracela sebejistota a začala mluvit plynuleji. „Našla jsem vás na netu, vygooglila jsem si vaše jméno a přečetla si o případech, na kterých jste pracoval. O lidech, které jste našel. Viděla jsem reportáže na CNN a Fox News. Viděla jsem, co se vám stalo, když jste přijel do Vegas. Na něco dalšího jsem narazila na BBC – ohledně případu, na němž jste pracoval loni. Napadlo mě, že jestli někdo dokáže najít Lyn, pak jste to vy.“

Mlčel jsem.

„Pomůžete mi, pane Rakere?“

„Říkejte mi Davide.“

„Davide,“ opravila se tiše. „Mám pocit, že je to všechno mimo můj dosah. Nevím, co bych ještě mohla udělat. Policie se nikam nedostala. Pro ně je moje sestra možná jen číslo na složce, ale pro mě je vším. Od loňského října o ní nikdo neslyšel a já... Hrozně moc mi chybí.“ Následovala tíživá odmlka a popotáhnutí. „Mám něco našetřeno. Můžu vám zaplatit. Prosím, pomozte mi.“

Podíval jsem se z okna hospody, jímž dovnitř pronikaly sluneční paprsky. Tohle byla vždycky ta nejtěžší část: slyšet zoufalství v jejich hlase a to, jak se promítalo do otázky peněz. Zaplatím vám, co si řeknete. Dám vám všechno, co mám.

Jen je najděte.

Co však netušili, nebo se to možná vědomě rozhodli nevidět, bylo, že jsem to nedělal pro peníze. Jasně, musel jsem platit účty, asi jako každý, ale tuhle práci jsem potřeboval i z jiných, méně zřejmých důvodů. Když mi před šesti lety zemřela žena, práce mi pomohla se s její smrtí vyrovnat a truchlit po ní. Pohřešovaní se stali mým záchranným lanem.

Dnes už pro mě byli stejně nepostradatelní jako vzduch.

V případě Wendy Fisherové jsem ale váhal, protože jsem si uvědomoval možné problémy, které by s sebou tenhle závazek přinášel. Bydlela tisíce kilometrů daleko a pátrání po zmizelých z velké části stálo na tom sednout si s jejich blízkými a důkladně sledovat, jak reagují na určité otázky. Skype neměl šanci přenést drobné nuance výrazu pohnutí, zármutku a bolesti.

„Pane Rakere?“

Vrátil jsem se do přítomnosti. „Jo, jsem tady.“

„Pomůžete mi?“ zeptala se.

„Ještě nevím, Wendy.“

Odmlčela se. Moje odpověď ji evidentně rozhodila.

„Říkala jste, že se vaše sestra jmenuje Lynda?“

„Ano,“ přisvědčila tiše a stále trochu zraněně. „S tvrdým y.“

„A příjmení?“

„Korinová. Lynda Korinová.“

„A žila v Británii?“

„Ano. Přestěhovala se tam v osmdesátém čtvrtém. Předtím žila ve Španělsku. Odjela do Evropy na začátku sedmdesátých let – zamilovala si to tam, a tak se rozhodla zůstat.“

„A kolik jí je teď?“

„Šedesát dva – skoro šedesát tři. Za měsíc má narozeniny. Třináctého září.“

„Dobře. A kdy zmizela?“

„V úterý osmadvacátého října.“

Dneska bylo šestadvacátého srpna, takže byla neznámá skoro deset měsíců.

„Kde ji viděli naposledy?“ zeptal jsem se.

„Slyšel jste někdy o Stoke Pointu?“

„Ne.“

„Já tam nikdy nebyla, ale hodně jsem si o něm zjistila. Viděla jsem fotky. Je to takový vyhlídkový bod na jihozápadě Anglie. Tuším v Somersetu, na tamějším pobřeží, pár kilometrů severně od... ehm...“ Odmlčela se a já slyšel, jak listuje papíry. „Vydržte vteřinku. Ehm... Od Weston-super-Mare.“

„Fajn. Weston znám.“

„Tam policie našla Lyndino auto.“

„Opustila ho?“

„Vypadalo to tak. Auto bylo zamčené. Kabelku a mobil nechala v palubní přihrádce. Ale klíčky ležely v trávě kousek od toho místa.“

„Zahodila je?“

„Ano. Netuším proč.“

Nic jsem na to neřekl, protože jsem před ní nechtěl spekulovat – ale jeden důvod mě napadl hned: *Korinová je nezahodila. Nebyla tam sama.*

„Viděl ji toho dne někdo?“

„Ne,“ opáčila Wendy.

„Žádní svědci?“

„Ne.“

„A co záznamy z bezpečnostních kamer?“

„Nic.“

„Nebyly tam kamery?“

„Měli *jednu* kameru.“

„A ta ji nezabrala?“

Na okamžik se odmlčela. „To je právě to zvláštní.“

„Jak to myslíte?“

„Na to místo vede jediná cesta.“

„Jasně.“

„Bezpečnostní kamera ji zachytila u vstupní brány, když šla tam – ale už se nevrátila. Nikdy odtamtud neodešla. Ani po svých, ani autem, ani v autě někoho jiného. Zmizela beze stopy. Jako kdyby se ve chvíli, kdy prošla tou branou, úplně vypařila.“

2

Zničehonic jsem si uvědomil, že jsem automaticky a bezmyšlenkovitě otevřel na laptopu nový dokument. Vytvořil jsem ho zcela podvědomě, navzdory tomu, jak nepraktická byla vzdálenost mezi námi. A rovnou jsem si do něj začal dělat poznámky: věk Lyndy Korinové, datum a okolnosti jejího zmizení.

Jako by se vypařila.

„Neobjevili po ní žádnou stopu?“ ujišťoval jsem se.

„Ne,“ řekla Wendy. „Nic.“

„Kdo nahlásil její zmizení?“

„Já. Vyplnila jsem hlášení o pohřešované osobě druhého listopadu, když se mi pět dní neozvala, ale vaši lidé našli její auto až desátého.“

„S kým jste to hlášení vyplňovala?“

„S policisty z avonského a somersetského okrsku. Byla jsem vzhůru celou noc, abych je zastihla, sotva přijdou do práce. Mluvila jsem s jakýmsi důstojníkem – Stewart Wolstenholme se jmenoval. Potom ten případ přešel k někomu jinému – k detektivu konstábluvi Raymond Whiteovi. Ten se vyznal o něco víc než ten předchozí, Wolstenholme – byl starší, zkušenější a tak. Přesto ji ani on nedokázal najít. A teď je prostě...“ Její hlas se vytratil.

Zapomenutá.

Ztracená.

„Kdy jste s detektivem Whitem mluvila naposledy?“

„Před dvěma nebo třemi měsíci. Zavolal mi, aby mi oznámil, že pro mě nemá žádné nové informace, byť po ní stále pátrají. O tom ale dost pochybuju.“

„Proč?“

„Podle mě to byly jen prázdné řeči. Nechala jsem mu pět vzkazů, než se vůbec uráčil mi zavolat zpátky. *Já* uháněla *jeho*. Vždycky se mnou jednal velmi slušně, ale bylo zřejmé, že pro něj tenhle případ není nejdůležitější. Poznala jsem to na něm.“ Zarazila se a hlas se jí zachvěl slzami. „Vím, že toho mají nad hlavu. Nepochybně jsou zavaleni prací. Ale já si za posledních deset měsíců prošla peklem.“

„Měla Lynda nějaké potíže?“ zeptal jsem se jemně.

„Ne. Vůbec ne. Finančně na tom byla dobře. Vlastní dům v Mendip Hills, ale hypotéku má už dávno splacenou. Párkrát jsem ji tam navštívila. Je opravdu krásný. Má nádherný výhled na jezero a ze všech stran ho obklopuje příroda. Lynda má solidní důchod, a navíc stále pracovala – na zkrácený úvazek vedla několika místním podnikům účetnictví... Měla se dobře. Byla šťastná.“

„Řekla vám to?“

„Co máte na mysli?“

„Řekla vám, že se cítí šťastná?“

„Psaly jsme si každý den. Párkrát do týdne jsme si volaly přes skype. Nikdy jsem z ní neměla pocit, že by ji něco trápilo nebo byla rozrušená, a upřímně si myslím, že kdyby ano, svěřila by se mi. Nebo bych to na ní aspoň poznala.“

Možná, napadlo mě. A možná taky ne.

„To místo, odkud zmizela...“ navázal jsem.

„Stoke Point.“

„Ano, správně. Co o něm víte?“ Zadal jsem ho do googlu.

„Co o něm vím?“ zopakovala a nadechla se skrz zuby. „Obávám se, že nejsem žádný odborník. Viděla jsem satelitní snímky a několik fotografií. Můžu vám toho říct jen málo.“

„Nevadí, do toho.“

„No, vypadá odlehle. Parkoviště je na konci tříkilometrové pobřežní cesty – je to slepá ulice, takže odtamtud musíte jet stejnou cestou. Na druhé straně parkoviště je ten výběžek do moře – měří tuším něco kolem osmi set metrů. Nemyslím si, že to je... víte jak... místo pro sebevrahy.“

To poslední slovo ze sebe sotva vypáčila.

„Četla jsem, že ten poloostrov leží jen čtyři a půl metru nad úrovní moře a na obou stranách je zhruba čtyř až pětimetrový pruh skal a kamení, než se vůbec dostanete k okraji vody.“ Zarazila se a vydechla, jako by jí myšlenka na to, co tam její sestra mohla dělat, a tíha obav zalepily hrdlo.

„Jde o to,“ pokračovala tiše, „že kdyby se odtamtud někdo rozhodl vrhnout do moře, maximálně by si zlomil pár kostí, ale jinak nic.“

„Nezdá se, že by podle vás měla Lynda sebevražedné sklony.“

„Ne. To opravdu ne.“

„Říkala jste, že u vjezdu je jedna bezpečnostní kamera?“

„Tak mě o tom informovala policie.“

„Určitě tam žádné další nejsou?“

„Ptala jsem se na to detektiva Whitea, a ten tvrdil, že ne. Jediná kamera je prý nainstalovaná u vstupní brány. Poslal mi e-mailem několik snímků z toho videa: rozhodně je na nich Lyn. Její auto. Sedí za volantem. Je to ona.“

„A pak už nic?“

„Ne. Prostě se vypařila.“

„Nemohla odejít jinudy?“

„Podle mě ne. Z toho, co mi řekl detektiv White, a z toho, co jsem sama zjistila na netu, jsem pochopila, že se vjezd na parkoviště u Stoke Pointu nachází na konci kamenného mostu, který ten poloostrov spojuje s pobřežní silnicí na pevnině. I kdyby šla pěšky,

pořád by musela jít stejnou cestou. A kamera by ji zachytila, jak při odchodu přechází most.“

„A co jiné cesty? Neviděl ji někdo nastupovat do loďky, nebo k nějaké plavat?“

„Jak jsem řekla, žádné svědky nenašli.“

„Takže ji někdo mohl vyzvednout na lodi?“

„Podle toho, co jsem četla, to vypadá nepravděpodobně. Nevím to úplně jistě, ale myslím, že kdokoli, kdo by ji chtěl vyzvednout na lodi, by dost riskoval. Podle časové stopy na videu Lyn na parkoviště přijela po deváté ráno. Podle detektiva Whitea tou dobou už musel být odliv a v téhle části země prý po sobě zanechává jen spoustu bahna, které připomíná tekutý písek.“

Měla pravdu: střídání přílivu a odlivu způsobovalo, že se z rozsáhlých úseků Bristolského kanálu za odlivu stávaly bažiny. Rozhodně by tam nikdo nemohl proplout s loďkou a pěšky to bylo také nebezpečné.

Tak kam Lynda Korinová šla?

„Poslal vám detektiv White ještě něco?“

„Pár fotek. Mám od něj několik e-mailů.“

„Nic víc?“

Dlouze vydechla. „Nic víc. O Stoke Pointu vím jen to, co jsem se sama dočetla a co mi řekli. Kéž bych věděla víc. Kéž bych tam mohla zajet osobně. Jenže nemůžu na bůhvíjak dlouho opustit manžela, děti a vnoučata – to nejde. Svou sestru nade všechno zbožňuju, ale nemůžu si dovolit několik měsíců kočovat Anglií a hrát si na detektiva...“ Krátké a zoufalé odfrknutí o jejím zármutku vypovídalo jasněji než jakákoli slova. „Ani nevím, kde bych měla začít. Nejsem polda, prokrista. Pracuju jako zdravotní sestra. Proto jsem zavolala vám.“

Vzhlédl jsem od laptopu a střelil pohledem ke dveřím, kde se sluncem v zádech stála Melanie Crawová.

„Dám vám všechno, co mám,“ pokračovala Wendy, „každý dolar, do posledního centu. Nejsem zrovna milionářka, ale pro Lyn bych obětovala cokoli. Udělám, co bude v mých silách, abych vám s pátráním pomohla. Prosím, Davide, najděte ji.“

Zamyslel jsem se nad tím. Ale ne nadlouho.

„Máte doma nějaký skener, Wendy?“

Zdálo se, že ji ta otázka na okamžik vykojila.

„Počítačový skener? Ano, mám.“

„Tak mě teď dobře poslouchejte – potřebuju od vás toto: naskenujte všechno, co jste dala dohromady a co souvisí s Lyndiným zmizením. Pošlete mi to e-mailem, spolu s materiály, které vám poskytl detektiv White. Podívám se na to a později vám zavolám.“

„Ach, děkuju,“ vyhrkla. „Tak moc vám děkuju.“

Slyšel jsem, jak se jí chvěje hlas, ještě než tu větu dokončila, a další příval děkvných slov už doprovázel úlevný pláč.

3

„Já vím,“ řekla namísto pozdravu Melanie a posadila se ke stolu. „Mám příšerné zpoždění.“

Vstal jsem a políbil ji na tvář. Byla štíhlá a elegantní. Blondáté, po ramena dlouhé vlasy si stáhla do ohonu a tmavě šedý kalhotový kostýmek byl jako ze škatulky. Vypadala profesionálně a impozantně. Přesně tak, jak ve svém oboru, kde se každý náznak slabosti tvrdě trestal, vypadat musela.

„Mám jen hodinu,“ dodala a mávla na jednoho z číšníků. „Potom musím na schůzku na stanici Paddington Green a ještě jsem si ani neprošla materiály.“

Většinu ze svých pětáctýřiceti let strávila Crawová u Metropolitan police, kde v současnosti pracovala na pozici vrchní inspektorky, což znamenalo, že pod sebou měla tým čítající něco kolem padesáti detektivů, policistů a podpůrného personálu, z nichž všichni se zabývali vyšetřováním vražd. Právě tahle její práce nás původně svedla dohromady, třebaže na počátku na mě – stejně jako na většinu lidí, s nimiž kdy spolupracovala – hleděla s hlubokou a neutuchající nedůvěrou.

Postupně se však náš vztah proměnil, obzvláště poté, co jí zmizel otec. Zoufale toužila po odpovědích, a když jí došly možnosti, neochotně se obrátila pro pomoc ke mně. Požádala mě, abych zjistil, co se s ním stalo, a díky tomu podle mě konečně pochopila,

jaký jsem. Viděla, co pro mě moje případy znamenají, jak mě pohlcují. Takle moje posedlost většinou mezi mě a ostatní lidi vrážela klín, ale s Crawovou to bylo přesně naopak. A přesto jsem nedokázal s jistotou říct, jestli spolu oficiálně chodíme, nebo ne. Měl jsem ji rád. Připadala mi atraktivní, zajímavá a nedostupná, jenže zároveň se mi zdálo, jako by se bála závazku, bála se udělat ten poslední krok. Snažila se chránit si pověst u Metropolitní, nechtěla přikrmovat supy, kteří kolem ní neustále kroužili, a můj ne zrovna zodpovědný přístup k zákonům a ochota, s níž jsem balancoval na jejich hraně, v ní vzbuzovaly odpor a vrhaly na náš vztah temné stíny. Když mě přepadla cynická chvilka, říkal jsem si, že její nechuť pojmenovat, co se mezi námi děje, ze všeho nejvíc připomíná zadní vrátka. Pokud bych někdy překročil hranici a dopadlo to se mnou špatně, mohla se ke mně otočit zády a vykašlat se na mě, aniž by tím jakkoli utrpěla její pověst nebo kariéra.

„Tak, cos dneska dopoledne dělal?“ zeptala se.

„Nic moc.“

„Netušila jsem, že práce na volné noze může být až takhle pohodová.“

Usmál jsem se a lokl si piva. „Zrovna jsem domluvil s jednou ženou z Minneapolis. Požádala mě, abych se pokusil vypátrat její sestru.“

Zadívala se na mě. „Minneapolis? Jako v *Americě*?“

„Klid,“ brzdil jsem ji. „Její sestra žije tady.“

„Aha. Výlet do Států by byl to poslední, co teď potřebuješ. Co se jí stalo?“

Pokrčil jsem rameny. „Dojela na nějakou vyhlídku na somersetském pobřeží, zamkla auto a slehla se po ní zem.“

„Vezmeš to?“

„Ano.“

Změřila si mě pohledem. Kdysi dávno bych její výraz považoval za prázdný a nečitelný, ale teď už jsem ji znal lépe, takže jsem ho dokázal rozklíčovat. Jakkoli se to zdálo být nepravděpodobné, měla o mě strach.

„Pracuješ ve stejném oboru jako já,“ připomněl jsem jí.

„Až na to, že já po uzavření případu nevypadám, jako bych strávila půl roku v první linii.“ Odmlčela se a prsty zabloudila k řetízku na krku. Viděla jizvy na mém těle a stejně dobře se seznámila i s těmi, které jsem světu neukazoval. „Jen nezapomeň na to, že ti před deseti měsíci diagnostikovali posttraumatickou stresovou poruchu.“

„Mírnou poruchu.“

„Mírná amputace je pořád amputace.“

„Jsem v pohodě,“ ujistil jsem ji.

„Měl jsi jít na terapii.“

„*Nepotřebuju* terapii. Jednou jsem omdlel a jednou jsem měl záchvat úzkosti. To je vše. Od té doby spím jako mimino.“ Ukázal jsem na nás dva. „Všechno je dobrý. Jsem šťastný.“

„Nesnaž se mi mazat med kolem huby, Rakere.“

Oba jsme se usmáli.

Dopil jsem pivo a všiml si, že mě pořád sleduje se stejným výrazem. „Měl bys myslet na svoji dceru,“ řekla. „A taky na Olivii.“

Mojí dceři Annabel bylo šestadvacet a Olivia byla její jedenáctiletá sestra. Sice jsme nebyli pokrevně spřízněni, ale vzhledem k tomu, že oba její rodiče zemřeli a zůstala jí jen Annabel, přijal jsem ji v podstatě za svou. Poslední týden školních prázdnin trávil obě spolu s několika Annabelinými přáteli na dovolené ve Španělsku.

„Jsem v pohodě, Crawová.“

„Poslyš, nebudu se tu s tebou dohadovat, ale *samozřejmě*, že spíš líp a cítíš se fajn, když se všechno vyvíjí dobře. Tak to v životě chodí. Teprve když přijde krize a všechno se začne hroutit, začneš trpět nespavostí a nedokážeš myslet na nic jiného.“ Na chvíli se odmlčela,

protože nám číšník donesl jídlo – salát a minerálku pro ni a sendvič pro mě. Jakmile jsme znovu osaměli, pokračovala: „Vím, co na to řekneš. Jak mám předem vědět, který případ se bude vyvíjet normálně a který skončí průserem?“ To vědět nemůžeš. Ale když už ti někdo drží nůž pod krkem, je na nějaké zjišťování *pozdě*.“ Pokrčila rameny a napíchlá na vidličku kousek kuřete. Crawová by mě nikdy nenutila k tomu, abych pověsil práci na hřebík, ale její námitky byly pokaždé stejné: ona se v Metropolitní řídila pravidly, měla jasné dané postupy a strukturu; moje práce žádná pravidla neměla. Nikdo mě nemohl zastavit – a nikdo mě nemohl zachránit před pádem do propasti.

„Jen mi slib, že nezrušíš tu páteční prohlídku u doktora,“ uzařela to. Po chvíli ticha ke mně zvedla oči. „Ano?“

Přikývl jsem, ale ve skutečnosti jsem na tu prohlídku úplně zapomněl.

„Abys neskončil jako Colm Healy, Rakere.“

Tohle mi taky často připomínala. Healyho jsme oba znali a oba jsme s ním pracovali: býval to výborný polda, dokud z něj série špatných rozhodnutí a vnitřních jizev neudělala trosku. Když jsem před deseti měsíci zjistil, že se pohřešuje, pustil jsem se do pátrání, a ten případ mě strhl a úplně semlel. Poprvé v životě mě přepadl záchvat úzkosti, omdlel jsem a celý měsíc jsem nedokázal spát víc než jen pár hodin v kuse. Nalezení Healyho se pro mě stalo posedlostí, protože mi připadalo, že mu kromě mě už nikdo jiný nezbyl. Nakonec jsem pravdu odhalil, ale v následujících měsících v Crawové vzkličil pocit, že pro mě to pátrání bylo jako tříška, které se nedokážu zbavit. Ten případ mě stále pronásledoval a podle ní ovlivňoval můj úsudek.

„Healyho případ tě úplně rozložil,“ řekla. „Nemohl jsi pro něj ale udělat víc. A rozhodně takhle nechceš znovu skončit.“

Přikyvoval jsem, abych jí dal najevo, že její slova vnímám. Ale tentokrát jsem mlčel z jiného důvodu: Crawová ve mně dokázala číst jako nikdo jiný – a já nechtěl, aby mě přistihla při lži.

Tu správnou chvíli, kdy jsem jí mohl popravdě přiznat, co jsem během pátrání po Healyem objevil, jsem už promeškal. Teď bylo pozdě, uplynulo příliš mnoho času. Klamal jsem ji moc dlouho. Mnohokrát jsem se jí chtěl se vším svěřit a pokaždé jsem uvažoval nad tím, jak by to dopadlo, jestli by mi odpustila, a pokaždé jsem dospěl ke stejnému závěru: neodpustila. Bylo by to na ni moc silné kafe.

A tak jsem mlčel.

A ve staré rybářské chatě na pobřeží jižního Devonu, kterou jsem zdědil po rodičích – v pokojích, v nichž kdysi žili oni –, zatím bydlel muž, o jehož existenci vědělo jen několik málo vesničanů, se kterými se každý den vídal. Ten muž si nyní říkal Bryan Kennedy. Tohle jméno bylo uvedeno na jeho bankovním účtu, na řidičáku i v cestovním pase.

On i já jsme ale znali pravdu.

4

Po odchodu ze *Srdcové královny* jsem zamířil na západ po Marylebone Road. I ve stínu vystoupala teplota tak vysoko, že byt jsem v korunách stromů lemujících chodníky pozoroval jemný vánek, na kůži jsem ho vůbec necítil.

Při chůzi jsem si vyřídil pár telefonátů.

Nejprve jsem zavolal svému starému kontaktu, Ewanu Taskerovi, s nímž jsem se spřátelil už v dobách, kdy jsem pracoval jako novinář. Tehdy dělal pro Národní kriminální zpravodajskou službu, z níž se posléze stala Agentura pro závažný organizovaný zločin, a ta se nakonec proměnila v Národní kriminální agenturu. Dnes už byl Task napůl v důchodu a omezoval se jen na občasnou konzultaci. Původně byl náš vztah založený na prospěšnosti – on mi předával informace o případech, které potřeboval zveřejnit, a já ho využíval jako svůj interní zdroj. Postupně se z nás však stali dobří přátelé.

Zvedl mi to po několika zazvoněních.

„Rakere? Jak se vede?“

„Jde to, Tasku. Co u tebe?“

„V pohodě. Ještě pořád se dokážu vymočit bez pomoci.“

„To se vždycky hodí. Máš na mě chvílku?“

„Jasně. Do čeho ses zamotal tentokrát?“

Usmál jsem se. „Do ničeho. Zatím.“

„No, aspoň že tak. Nenuť mě, abych si na tebe došlápl a násilím ti cpal prášky do pusy. Možná jsem starej, ale tobě bych ještě dokázal nakopat zadek.“

„O tom nepochybuju,“ přítakal jsem a vzpomněl si na pilulky, o nichž se zmiňoval. Spočívaly v neotevřené bílé lahvičce u mě doma – antidepressiva, která mi předepsal doktor na sklonku loňského roku, poté co mě srazil na kolena ten případ s Healyem. Úzký kruh přátel, včetně Taska, žil v domněni, že se ty léky staly součástí mého každodenního života. Ve skutečnosti jsem nikdy nezapil ani jeden, protože se mi přičila představa, že bych nad sebou neměl naprostou kontrolu.

Raději jsem z toho tématu vyklíčkoval.

„Tasku, potřeboval bych hlášení o pohřešované osobě z loňského října – Lynda Korinová. Lynda s ypsilon a Korinová psáno K-O-R-I-N-O-V-Á. Zmizela někde u Stoke Pointu, dvacátého osmého října.“

„Stoke?“

„Jo. Psáno, jak slyšíš. Je to v Somersetu.“

„Jasně. Hledáme nějaký nemilý překvapení?“

„Myslíš jako, jestli má trestní záznam? Nevím. Podle mě ne.“

„I tak to radši zkouknu. Znáš datum narození?“

„Jo – třináctého září 1952. A ještě jedna věc – sháním se taky po kamerových záznamech z toho místa. Zajímá mě den před jejím zmizením a možná i den poté. *Jestli* se k nim teda dostaneš. Někde tam musejí být, patří k vyšetřování. Jen nevím, jestli je to video digitální nebo na disku. Doufám, že digitální.“

„Podívám se a dám vědět.“

„Super. Díky moc.“

Došel jsem ke vstupu do stanice Edgware Road. Kůži mi pokrývala vrstvička lepkavého potu a měl jsem pocit, jako bych cestou uhýbal snad milionu turistů ohánějících se foťáky a mobily. Na

okamžik jsem se zastavil a hledal v kontaktech druhé číslo. Další starý známý z dob mé novinářské praxe: hacker, který si říkal Spike. Znali jsme se celé roky, a přestože jsme se osobně nikdy nesešli, byl to velmi užitečný kontakt. Měl jsem díky němu snadný přístup k e-mailovým účtům, telefonním i bankovním záznamům a osobním údajům, a přitom stačilo jen přimhouřit oči a tvářit se, že nevím, jak moc je jeho konání nelegální.

Jakmile mi to zvedl, popsal jsem mu, co přesně potřebuju.

„Takže v podstatě všechno, co o téhle Korinové dokážu vyhrabat?“ ujišťoval se.

„Telefonní záznamy, e-maily, finance, cokoli.“

„Chceš to nějak zúžit?“

Zamyslel jsem se.

„Korinová zmizela dvacátého osmého října, takže mi jen pro jistotu vytáhni všechno z doby šest měsíců před tím – a pak deset měsíců poté, až do současnosti.“

„Máš to mít.“

„Díky, Spikeu. Jak dlouho to podle tebe bude trvat?“

„Borci mého kalibru?“ Spike se odmlčel a nastalé ticho přerušoval jen zvuk propisky klapající o desku stolu. „Něco bych pro tebe mohl mít už zítra.“

Zamířil jsem do metra.

5

Na nástupišti ve stanici Edgware Road se to jen hemžilo lidmi, ale podařilo se mi najít místo na lavičce úplně na konci, kam nedosáhly sluneční paprsky. Vedle mě seděl muž kolem šedesátky, který si buď povídal sám pro sebe, nebo diskutoval se svými nákupními taškami. Ať tak či onak, já vytáhl sluchátka a zapíchl je do mobilu. Jakmile jsem mužův hlas odstríhl, otevřel jsem si prohlížeč a začal vyhledávat články o zmizení Lyndy Korinové. Rozhodnutí přijmout případ se nikdy netočilo kolem míry jeho mediální publicity – jakmile jsem souhlasil, že někoho najdu, už jsem z toho nevykouval –, ale dokud si znovu nepromluví s Wendy Fisherovou a nevyplním mezery v příběhu, budu se muset spolehnout na práci novinářů.

Celostátní média se tomu případu téměř nevěnovala – našel jsem jediný kratičký článek na webu BBC, který byl navíc pohřbený hluboko v sekci bristolských regionálních zpráv. Mnohem obsáhlejší texty jsem objevil jak v *Bristol Post*, tak ve *Western Daily Press*, ale ani z těch jsem nevytěžil víc než zcela základní informace – jméno a věk Korinové, to, že pracovala na částečný úvazek jako účetní a že opustila své vozidlo, Ford Focus, u Stoke Pointu. Ani jeden plátek se nezabýval tím nejzajímavějším detailem – totiž, že Korinová na parkoviště vjela, ale už ho nikdy neopustila. To však spíš souviselo s policejními postupy – v době, kdy byly tyto články

publikované, policie ještě záznamy z kamer neměla k dispozici, nebo je teprve procházela, takže si sama plně neuvědomovala, o co jde. A bez toho nebylo možné pochopit všechny podezřelé aspekty jejího zmizení.

Doufal jsem, že v regionálních médiích objevím její fotografii a alespoň si udělám obrázek o tom, jak zhruba vypadala, jenže webové verze článků obsahovaly jen obecné záběry poloostrova z fotobank, a tak jsem se namísto toho obrátil o pomoc k sociálním sítím. A tam jsem narazil na další slepou uličku. Její příjmení bylo poměrně neobvyklé, přinejmenším v Británii, tudíž jsem velmi rychle a snadno odhalil, že nemá účet na facebooku, twitteru ani nikde jinde. Jako klíště jsem se držel naděje, že coby účetní na částečný úvazek bude alespoň na linkedinu, kde najdu fotku a možná i životopis, ale i tam mě čekalo zklamání.

Rozhodl jsem se vrátit ke googlu a rozšířit vyhledávání. Namísto kombinace klíčových slov *Lynda Korinová*, *Stoke Point* a *zmizení* jsem tentokrát zadal jen její jméno a stiskl enter. Znamenalo to, že mi vyhledávač vyplivne tunu nesouvisejících výsledků týkajících se jiných žen se shodným jménem, ale to mi bylo jedno.

Nejlepší výsledek byla podle googlu lékařka v Tampě, druhý psychiatricka v Clevelandu a třetí obchodní ředitelka personální agentury v Mnichově.

U čtvrtého odkazu jsem se zarazil.

Lynda Korinová – IMDb

www.imdb.com/name/ik0091251

Lynda Korinová, herečka: Uršula z SS. Lynda Korinová se narodila 13. září 1952 v Lakevillu, v Minnesotě. Nejvíce ji proslavila role...

To je ona.

Místo a datum narození odpovídaly.

Plný zmatku jsem na odkaz klikl a přešel na stránku s jejím profilem na IMDb. Neměla tam žádnou oficiální fotografii, jen plakát filmu nazvaného *Dům u hřbitova*. Její jméno bylo uvedeno dole malými černými písmeny, zatímco ona s křikem utíkala do kamery a v pozadí se rýsoval nejasný stín jakési příšery. Byl to její jediný obrázek na celém profilu. Nikdy jsem o tom filmu neslyšel, stejně jako o všech ostatních, uvedených v její filmografii, ale její vizáž na tom plakátu mě naprosto ochromila. Byla překrásná – světlá pleť, blond vlasy, modré oči.

O chvilku později dorazil s pískotem do stanice vlak. Počkal jsem, dokud se dveře se skřípěním neotevřely, pak jsem nastoupil a obrátil pozornost zpět k životopisu Korinové.

Lynda Korinová je herečka a bývalá modelka, která se proslavila především rolí Uršuly ve filmu z prostředí nacistického Německa – **Uršula z SS** (1977), po němž následovaly snímky **Uršula: Královna komandantka** (1978) a **Uršula: Rozparovačka z El Grande** (1978). Během natáčení první *Uršuly* v Madridu se seznámila se svým manželem, režisérem **Robertem Hosterlitzem**, který snímek režíroval pod pseudonymem Bob Hozer. Následně se objevila ve všech jedenácti Hosterlitzových filmech, jež vznikly ve Španělsku mezi lety 1979 a 1984. Poté, co Hosterlitz odešel do penze, se manželé přestěhovali do Somersetu ve Velké Británii, kde se Korinová vrátila k práci účetní.

Případalo mi to naprosto neskutečné – a nejen kvůli tomu, že Korinová měla za sebou kariéru herečky v nízkorozpočtových horech. Vyrostl jsem na filmech promítaných ve starém art deco kinu, které stálo kousek dál po pobřeží od naší rodinné farmy v jižním

Devonu. Filmy se staly mou posedlostí, únikem z nudné vesnice, rutinního života na farmě, samoty jedináčka. Každých pár měsíců kino věnovalo jeden večer noirovým filmům a jeden ze snímků, které se mi zaryly do paměti nejhloběji, se jmenoval *Oči noci*. Byl to brilantní noirový film, šokující a krásný, možná jeden z nejlepších v historii žánru. V roce 1953, kdy měl premiéru, získal sedm Oscarů. A Robert Hosterlitz, muž, za něhož se Lynda Korinová provdala, tenhle film napsal a režíroval.

Jenže potom nastal v jeho životě zvrat a Hosterlitzova hvězda začala rychle blednout. Ještě než Derryn zemřela a než zavřeli Muzeum pohyblivých obrázků na Jižním nábřeží, navštívili jsme tam společně výstavu noirového filmu a viděli jsme dokument o *Očích noci*. Robert Hosterlitz v něm mluvil o tom, jak se jeho život obrátil vzhůru nohama a všechno nabralo takové obrátky, že nakonec musel z Ameriky nadobro odjet.

Vlak se dal do pohybu, a než jsme vjeli do tunelu podzemky a já přišel o signál, rychle jsem klikl na odkaz pod Hosterlitzovým jménem v biografii Lyнды Korinové, abych si oživil paměť.

Robert Hosterlitz se narodil 15. února 1925 v Drážďanech, avšak v roce 1933 jeho rodina (otec byl německý herec **Hans Hosterlitz**) emigrovala do Los Angeles. Jako scénárista a režisér debutoval ve čtyřiaadvaceti letech snímkem **Mé kruté srdce** (1949), z něhož se nečekaně stal komerční hit. Mezi absolutní špičku ho ale katapultoval až jeho čtvrtý počín: noirový film **Oči noci** (1953) získal sedm Oscarů, včetně ocenění za nejlepší film, nejlepší režii (což z Hosterlitze v pouhých osmadvaceti letech učinilo nejmladšího držitele této ceny) a nejlepší scénář. Nicméně když byl v roce 1954 předvolán před Sněmovní výbor pro neamerickou činnost a obviněn z členství v Komunistické

straně, rozhodl se z Ameriky uprchnout. Očekávalo se, že jeho ostře sledovaný návrat do Hollywoodu, kde měl pro studio Paramount natočit western **Duch plání** (1967), bude znamenat restart jeho kariéry, jenže se ze snímku vyklubal kasovní propadák, který neuspěl ani u filmových kritiků. Hosterlitz už nikdy svou bývalou slávu nezískal zpět. Na konci šedesátých a počátku sedmdesátých let měl údajně problémy s alkoholem a drogami a finanční tíseň ho nakonec dohnala k tomu, že poslední dekádu života strávil v Madridu natáčením laciných hororů pro producenta běčkových akčních filmů **Pedra Silvu**. Zemřel v roce 1988.

Wendy Fisherová se o ničem z toho nezmínila – ale na druhou stranu proč taky? Od Hosterlitzovy smrti uplynulo už sedmadvacet let, což znamenalo, že Korinová byla více než čtvrtstoletí vdovou, a v porovnání s tím bylo její manželství jen bezvýznamnou epizodou. Nebo přinejmenším *pravděpodobně* bezvýznamnou. Rozhodně bylo obtížné tam vidět souvislost. Korinová byla dvašedesátiletá účetní žijící v domku na okraji Mendip Hills a mezi ní a manželským životem, jež kdysi vedla, nyní zela čtvrtstoletí hluboká propast.

V duchu jsem si poznamenal, abych se na to Wendy zeptal, až spolu budeme mluvit po skypu. Taky jsem doufal, že doma v e-mailové schránce objevím materiály, které jí zaslal detektiv White. Mluvila o fotkách a dokumentech – něco z toho mi muselo poskytnout dobrý odrazový můstek, alespoň dokud nebudu mít víc informací od Taska a Spikea.

Zatímco jsem si to všechno převaloval v hlavě, přemýšlel o Robertu Hosterlitzovi a o ozvěnách minulosti, zabloudil jsem očima zpět k obrázku Lyndy Korinové. Ženy, na jejíž hereckou kariéru se už dávno zapomnělo. A stejně tak na ni zapomněla média.

Její sestra však nezapomněla.

6

Jakmile jsem se vrátil do Ealingu, otevřel jsem v domě všechna okna, abych udělal trochu průvan, a pak jsem napsal Wendy, kdy by se jí hodilo uspořádat naši videokonferenci. Zatímco jsem čekal na odpověď, osprchoval jsem se a převlékl a potom jsem se i s laptopem přesunul na zadní verandu a plánoval pokračovat v budování obrázku Lyndy Korinové. O pár minut později mi Wendy odpovíděla – psala, že mi už poslala všechno, co k případu měla, a že v osm večer bude na skypu.

Otevřel jsem si e-mailovou schránku.

Ukázalo se, že Wendyino „všechno“ představuje vesměs jen fotografie Stoke Pointu. Byla to směsice obrázků, které stáhla z internetu, a fotografií, jež jí zaslal detektiv White, když se tam jedenáctého listopadu vydal osobně. Už ze zběžného pohledu bylo zřejmé, že detektivovy zprávy byly důkladně vykalkulované – dokonalá kombinace dobromyslných ujištění, nepodstatných novinek a obližlivých zdržovacích frází.

Pro tuhle chvíli jsem věci ohledně Stoke Pointu ignoroval, protože jsem měl v úmyslu tam další den zajet a prohlídnout si ho na vlastní oči. Vzápětí mi však došlo, že když odložím informace o tom místě stranou, moc mi toho k probírání nezbude.

V závěru mě zaujal jen jeden e-mail, v němž jsem objevil fotografii Lyndy Korinové a Roberta Hosterlitze. „Tohle je Lyndin manžel

Bob,“ psala k tomu Wendy. „Zemřel v osmdesátém osmém.“ Byl to sken polaroidového snímku, obou jeho stran, s nápisem vzadu: „Madrid, 1983: Bob a Lyn, foto Ronnie M.“. Rychle jsem prošel zbytek zpráv, jestli někde znovu nenarazím na jméno Ronnie M., ale neúspěšně. Nicméně poznámka „Madrid, 1983“ mi dávala smysl: z toho, co jsem o Korinové doposud zjistil, v osmdesátém třetím stále s manželem točila béčkové horory ve Španělsku.

Důkladně jsem fotografii prostudoval.

Hosterlitz a Korinová seděli vedle sebe na sluncem vybledlé bílé omítnuté zídce. Hosterlitz měl v té době osmapadesát, pruhované tričko na jeho drobné a hubené postavě doslova viselo a do tváře mu spadala hříva neupravených bílých vlasů. Na snědé tváři mu zářil široký úsměv a jednou paží objímal Korinovou kolem ramen. Bradu a čelist mu pokrývalo husté strniště, které mu přidávalo roky, a jak jsem ho tak pozoroval, jen stěž jsem v něm dokázal najít muže, jehož znal celý svět, nebo přinejmenším toho, kterého jsem si pamatoval já.

Nevypadal jako režisér snímku oceněného sedmi Oscary, spíš jako jeho stín; imitace. Když jsem před lety navštívil tu výstavu v Muzeu pohyblivých obrázků, ukázal nám filmový historik, který nás tam prováděl, fotografie Hosterlitze z počátku padesátých let – jeho mladší, vzpřímenější a zakulacenější verzi v drahém obleku, trochu napjatém kolem zapnutých knoflíků, se zlatou soškou v ruce a sčesanými a nageľovanými vlasy. *Tenhle* Robert Hosterlitz však byl jen vzpomínkou už dávno před vznikem té madridské fotografie. V osmdesátých letech už režíroval jen filmy s názvy jako *Maniak se sekerou* nebo *Amazonští divoši*.

Lynda Korinová byla jiná. Téměř o třicet let mladší než Hosterlitz, s porcelánovou pletí a očima jako průzračné modré tůňky. Záplava blond vlasů – zvlněných trvalou, jak bylo v osmdesátkách zvykem – lemovala její jemnou tvář a podtrhovala vysoké lícní

kosti. Přestože seděla, bylo naprosto zřejmé, jak vysoká musí být. Dlouhé nohy měla překřížené před sebou a ňadra, která velikostí k její křehké postavě příliš neseděla, jí napínala tmavou vestičku. Sám jsem si nebyl jistý, co přesně jsem čekal, když jsem ji prve viděl na tom plakátu na IMDb, ale na tohle jsem rozhodně připravený nebyl. Její krása s manželovou vizáží ostře kontrastovala, a přesto se choulila pod Hosterlitzovou paží, jako by se ji snažila skrýt a vyhledat u něj ochranu. Působila nesměle, až zakřiknutě a taju-plně, usmívala se jen koutky úst a oči jí tonuly ve stínu.

Něco mi na tom nesedělo.

Pracovala jako herečka a modelka, a ta by se před objektivem měla cítit pohodlně. Navíc, soudě dle typu filmů, které točila, jí očividně ani nevadilo se před kamerou svlékat. Prohlížel jsem si ten snímek, portrét jejího minulého života, a dumal nad tím, co byla zač a co ji přimělo odjet osmadvacátého října k vyhlídce na pobřeží. Proč už ji nikdo znovu nespatriil? Vyдалa se tam dobrovolně nebo ze strachu? Jaké tajemství tahle žena, uvězněná ve žloutnoucích odstínech naskenovaného, třicet let starého polaroidu, mohla ukrývat?

Pokud byla stále naživu, možná se o něm svět ještě dozví.

Nebo si ho s sebou vzala do hrobu.

Krátce po sedmé mi zavolal Ewan Tasker.

„Tohle bude krátký a bezbolestný,“ informoval mě namísto pozdravu. „Hlášení o pohřešované osobě jsem ti už poslal, ale ty kamerové záznamy... to bude tvrdší oříšek. Projel jsem to a našel jsem o nich zmínku v důkazním materiálu uloženém na stanici v Bathu, ale vypadá to, že jsou na DVD. Na Stoke Pointu očividně používají zastaralou techniku a digitální verzi k dispozici nemají – takže záznam z toho parkoviště se v reálném čase nenačítá a neukládá na žádný server. Jediný způsob, jak by ses k němu mohl dostat –

s výjimkou vloupání a krádeže –, je přes nějakého známého u sboru v Bathu. Někdo z místních by ti to mohl ripnout do počítače a poslat. Nebo by ti rovnou mohl poskytnout kopii toho DVD. Znáš tam někoho?“

„V tuhle chvíli ne.“

„Možná je načase zapojit tvůj pověstný šarm.“

Zasmál jsem se. „Jasně, staříku. Díky, cením si toho.“

Zavěsil jsem, otevřel e-mailovou schránku a klikl na zprávu od Taska, v níž bylo přiložené hlášení o pohřšované osobě.

Na přední straně byla Lyndina nejaktuálnější fotografie. Vypadala na ní úchvatně, jako by její věk – dvašedesát let – byl jen číslo, které se rozhodla ignorovat. Koutky očí zdobily drobné vrásky a v blondaté hřívě se podél pěšinky a kolem čela třpytilo pár stříbrných pramínků, ale jinak její ostré, atraktivní rysy připomínaly spíš ženu o deset let mladší. Nehledě na to, jak jí to slušelo, mě však zaujal víc snímek samotný než ona. Fotografie byla pořízená v obyvacím pokoji – pravděpodobně v domě Korinové –, ale působila velmi profesionálně. Korinová sice seděla na područce pohovky, avšak okolní osvětlení bylo naprosto dokonalé, její vlasy načesané, make-up bezchybný a její póza nepřírozená. Poznamenal jsem si, abych zjistil, jak fotka vznikla, a pak jsem pokračoval dál.

První polovina zprávy v podstatě potvrzovala, co jsem už věděl, včetně toho, že Wendy ohlásila sestřino zmizení v neděli, druhého listopadu. Wendy byla o pět let mladší než Lynda a stále žila s manželem v Lakevillu, na jižním předměstí Minneapolis, kde se Lynda v roce 1952 narodila a kde i vyrostla.

Když se Wendy nepodařilo se sestrou pět dní spojit ani telefonicky, ani po e-mailu, kontaktovala Avonskou a Somersetskou policii v Bathu. Časově to odpovídalo: o pět dní dříve, v úterý osmadvacátého října, Korinovou zachytila bezpečnostní kamera u parkoviště na Stoke Pointu. Wendy v hlášení označila sestřino mlčení za „znepokojivé“,

protože „s Lyn býváme v kontaktu i několikrát za den, ale minimálně jednou denně určitě“.

Reakce policejního sboru v Bathu byla poměrně pomalá. Wendy říkala, že si na internetu našla policejní stanice v okolí místa, kde Korinová žila – na východním cípu Mendip Hills – a stanice v Bathu byla jednoduše první místo, kam zavolala. Napoprvé mluvila s uniformovaným konstáblem Stewartem Wolstenholmem.

Nicméně mezi tímto rozhovorem a dalším kontaktem zela devítidenní díra.

S případem se hnulo až v úterý, jedenáctého listopadu – den *poté*, co bylo u Stoke Pointu objeveno auto Korinové. Tudíž byt se Wolstenholme dušoval, že se na to podívá, očividně neudělal vůbec nic. Teprve když zaměstnanec Národního památkového úřadu, který parkoviště chodil třikrát týdně kontrolovat, oznámil, že zde toto auto pravděpodobně někdo opustil, skončil případ na stole detektiva Raymonda Whitea a věci se daly do pohybu. White si rychle začal odškrtnávat položky v zaprotokolovaném postupu: zavolal Wendy, aby ji informoval o nálezů opuštěného auta; podrobněji ji po telefonu vyzpovídal; zajistil odběr vzorků DNA ze zubního kartáčku Korinové a výsledky projel databází Úřadu pro pohřešované osoby, aby zjistil, jestli se nenašlo neidentifikované tělo odpovídající popisu Lyndy Korinové. Nenašlo.

Potom si Korinovou proklepl v ostatních databázích a rejstřících, ačkoli ani její finanční, ani zdravotní záznamy neukázaly nic překvapivého. Díky částečnému úvazku účetní dostávala každý týden stabilní příjem, k němuž měla navrch penzi ve výši patnácti tisíc liber ročně, a na svůj věk na tom byla zdravotně dobře. Několik měsíců před zmizením absolvovala pravidelnou preventivní prohlídku a zdraví jí perfektně sloužilo.

Posunul jsem se dál, k popisu toho, v jakém stavu se našlo její auto. Korinová vůz zamkla, kabelku a mobil nechala v palubní přihrádce,

zatímco klíče – od auta i domu – skončily o kus dál v křoví. To mě zaujalo, a Whitea očividně taky. Udělal si k tomu několik poznámek: „Proč klíče odhodila? Proč je nenechala v autě, nebo si je nevzala s sebou?“ Znovu jsem se pozastavil nad myšlenkou, že je možná neodhodila Korinová, ale někdo jiný, a s tím jsem přešel k fotografiím místa, kde byly objeveny. Ležely v podrostu u paty stromu, který – stejně jako všechny stromy v okolí – pokrývaly škrábanice a vyryté nápisy.

Prošel jsem další Whiteovy poznámky a potvrdil jsem si, že se mu podařilo zajistit kamerové záznamy z osmadvacátého října, a také z následujícího dne, poněvadž se chtěl ujistit, že Korinová z nějakého důvodu na Stoke Pointu nepřenocovala a neopustila ho až den poté. Prověřil také poznávací značky aut, která na parkoviště toho dne přijela, aby se pokusil vypátrat nějaké svědky, a majitele všech vozidel osobně vyslechl, jestli si náhodou někdo Korinovou nevybavoval. Všechno to byli pravidelní návštěvníci, což bylo jediné dobře, protože to místo dobře znali a mohli snáze odhalit jakoukoli nezvyklost. Jenže jim kvůli tomu také jednotlivé dny splývaly a nedokázali si přesně vybavit události osmadvacátého října. Ve skutečnosti si tak většina vyslechnutých sice pamatovala, že na Stoke Pointu onoho dne zhruba v době zmizení Korinové byla, ale nic podrobnějšího z nich White nevypáčil a jeden osmdesátník dokonce vehementně popíral, že by tam ten den byl, byť ho kamera zachytila.

Nyní jsem si namísto celého záznamu musel vystačit s několika snímky z kamery, které zachycovaly šest vteřin, během nichž Korinová projela branou na parkoviště. Její Ford Focus i ona sama na nich byly jasně rozpoznatelné. Na posledním z nich jsem už viděl jen zadek vozu projíždějícího branou.

Procházel jsem soubor dál a narazil na přepis telefonického rozhovoru Whitea s Wendy. Byl dlouhý a podrobný, ale třebaže

Wendy reagovala jasně a výstižně, délka jejích odpovědí nedokázala zamaskovat nedostatek informací. Zaujala mě jen jediná pasáž, a to spíš kvůli osobnímu zájmu o režisérskou personu Roberta Hosterlitze.

WHITE: Lynda byla vdaná – je to tak?

FISHEROVÁ: Ano. Za Roberta. Boba. Zemřel v osmdesátém osmém.

WHITE: Čím se živil?

FISHEROVÁ: Byl to filmový režisér. Ale ne moc slavný. No... přinejmenším ke konci už ne.

WHITE: Mluvíme o... ehm... Robertu Hosterlitzovi, ano?

FISHEROVÁ: Ano.

WHITE: Mohlo Lyndu dostihnout něco z jeho minulosti? Byť zemřel už dávno?

FISHEROVÁ: Nic mě nenapadá. Byli spolu šťastní. Nebo tak na mě alespoň působili.

WHITE: Jak to myslíte?

FISHEROVÁ: Já... No, víte, bydleli v Evropě. Lyn nás jednou nebo dvakrát do roka navštěvovala, protože jí stačilo si koupit jen jednu letenku, zatímco kdybych se vydala já za ní, spolu s manželem a dvěma dětmi, stálo by nás to čtyřikrát tolik. A tehdy jsme tolik peněz neměli.

WHITE: Snažíte se mi naznačit, že jste Roberta moc dobře neznala?

FISHEROVÁ: Lyn se v roce 1971 kvůli modelingu přestěhovala do Evropy, v roce 1978 se vdala, to se znali teprve půl roku, a on pak v osmdesátém osmém zemřel. Nestýkali jsme se dost často na to, abychom ho poznali. Ve dvaosmdesátém jsme za nimi přiletěli a oni nás navštívili jednou v létě 1979 a podruhé na Vánoce ve

čtyřiaosmdesátém, ačkoli při té poslední návštěvě s námi moc času nestrávil.

WHITE: Takže jste se setkali jen třikrát?

FISHEROVÁ: Jo. Mám *pocit*, jako bych ho znala, protože když si ho vzala, něco jsem si o něm přečetla. O tom, jak v padesátých letech získal všechny ty Oscary. Ale po pravdě jsem toho o něm moc nevěděla.

Obrátil jsem pozornost zpět k Lyndě Korinové.

Pátrání po ní komplikoval fakt, že podle všeho žila dost samotářsky. Měla jen pár blízkých přátel, tudíž si jejího zmizení všimlo méně lidí. Poté co prohledal její dům a nic neobjevil, rozhodl se White navštívit sousedy a poptat se ve vsi a v okolí.

Na další straně jsem narazil na fotografie interiéru domu, ale sotva jsem mohl říct, jestli na nich něco nesedí – pokoje vypadaly uklizeně a spořádaně. Z Whiteovy zprávy nevyplývalo, že by ho tam do očí trklo cokoli podezřelého a jeho rozhodnutí vyslechnout všechny ve vsi to jen odráželo. Jakmile obešel sousedy, přesunul se k lidem, kterým Korinová vedla účetnictví. Dokonce si promluvil i se ženami ze čtenářského klubu, kam Korinová chodívala každý čtvrtek dopoledne.

A nic nezjistil.

Hluboko ve zprávě byly pohřbené telefonní záznamy a vytištěné zprávy z její e-mailové schránky, nicméně vzhledem k téměř neexistujícímu společenskému životu tam nebylo nic, čeho by se vyšetřovatel mohl chytit. White se soustředil na tříměsíční období – od osmadvacátého července do osmadvacátého října – a ke každému číslu přiřadil jméno člověka, jehož Korinová kontaktovala nebo který volal jí. Problém nebyl v tom, že by White případu nevěnoval dostatečnou péči, ale spíš v tom, jak málo Korinová telefonovala a do určité míry i psala e-maily. Moje jediná naděje se upínala ke

Spikeovi – zaprvé jsem spoléhal na to, že jeho prověrka bude důkladnější, a zadruhé jsem mu zadal širší časový horizont, než s jakým pracoval White.

Wendyino číslo se v telefonních záznamech neobjevilo ani jednou, ale to jen proto, že spolu sestry komunikovaly přes whatsapp. White získal přístup k Wendyinu mobilu a stáhl si z něj historii jejich internetových konverzací, jenže informace, které si ty dvě vyměňovaly, byly spíš rutinního rázu. Točily se kolem toho, jak se mají Wendyiny děti – obě po třicítce, jedno svobodné, jedno v manželství s dětmi –, jaké ovoce si Wendy plánuje vysadit na zahradě, jaké knihy Korinová zrovna čte, jak se jí daří v práci a jestli pořád chodí na jógu. Až úplně na konci jsem narazil na něco zajímavého. Poslední zprávu, kterou Korinová sestře poslala.

Mám tě moc ráda, Wendy.

Vždycky jsi byla ta nejlepší sestra na světě.

Líbám tě.

Vzhledem k tomu, že dalšího dne odjela na Stoke Point a propadla se do země, byla tato její slova o to důležitější. Existovalo mnoho argumentů, proč *nemohla* spáchat sebevraždu – mezi jiným i to, že se nenašlo žádné tělo –, ale stejně tak jsem měl mnoho důvodů se domnívat, že už je po smrti: neozvala se deset měsíců, kabelku s peněženkou, kreditkami i mobilem nechala v autě, a – podle finančních záznamů, které White později ke spisu připojil – se nepokusila vybrat peníze ani zřídit nové karty. Navíc zcela přerušila kontakt se sestrou, jedinou osobou na světě, s níž byla ve styku po celou dobu svého pobytu v Evropě.

Opřel jsem se a zahleděl se do zahrady. Přes zpěv ptáků a tlumený hluk vzdálené dopravy jsem odkudsi zdálky slyšel hudbu. Většinu z toho jsem ale nevnímal; až příliš jsem se snažil poskládat dohromady

informace, které jsem zatím sesbíral. Moje pohřšovaná bez jakéhokoli zjevného důvodu jednoho dne odjela na odlehlou vyhlídku, kabelku a mobil nechala v autě, klíčky odhodila kamsi do mlází a pak se po ní slehla zem.

Žádné kamery. Žádní svědkové.

Nikde ani stopa.

7

S Wendy jsme se na skypu spojili krátce po osmé večer.

Vůbec poprvé jsem ji viděl naživo a okamžitě jsem si všiml podobných rysů, které se sestrou sdílely: stejné vysoké lícní kosti, stejné oči, stejná ústa. Bez toho se však nemohly lišit víc. Nešlo jen o to, že Wendy byla bruneta s krátkým, téměř až chlapeckým sestřihem lemujícím uši a čelist, ani o to, že měla nadváhu, paže jí nadouvaly rukávy kardiganu a vrstvy tuku na břiše se pod nadměrně velkým trikem skládaly jako závěsy na okně. Nemohly za to ani její trošku zastaralé brýle, ačkoli nepochybně k celkovému obrázku přispívaly. Bylo to tím, jak nahrbeně seděla, smutkem v její tváři i tím, jak se na ní podepsaly věk, obavy a zármutek. To všechno bylo naprosto zřetelné i navzdory rozpixelovanému a přeskakujícímu obrazu videa. Sotva jsem mohl uvěřit tomu, že je o pět let mladší než Lynda.

Seděla v obývacím pokoji, jednu polovinu tváře jí ozařovalo světlo proudící do místnosti oknem ukrytým mimo záběr kamery a za jejími zády jsem na krbové římsě spatřil výstavku fotografií. Hned na úvod se mi omluvila za kolísavé spojení a vysvětlila, že s ním mají posledních pár měsíců potíže. Ujistil jsem ji, že mi to nevádí, a pak jsem jemně směřoval rozhovor k týdnům předcházejícím zmizení její sestry.

„Nepřipadaly vám sestřiny zprávy během těch několika týdnů něčím neobvyklé?“ zeptal jsem se. „Získal jsem hlášení o pohřešované

osobě a prošel jsem je – ale možná na vás to, co psala, zapůsobilo jinak. Neměla jste z toho dojem, že by ji něco trápilo?“

„Ne,“ odpověděla. „Opravdu ne. Věřte mi, Davide, nikdo ty konverzace neprocházel důkladněji a častěji než já. První měsíc po jejím zmizení jsem je znovu přelouskávala slovo od slova a snažila se v nich najít nějaký skrytý význam.“

Střelil jsem pohledem do svých poznámek. „V poslední zprávě Lynda psala: ‚Mám tě moc ráda, Wendy. Vždycky jsi byla ta nejlepší sestra na světě.‘ Poslala vám ji den před zmizením.“

„Vím, co chcete říct.“

„Zní to jako rozloučení.“

„Ano.“ Wendy se odmlčela a mikrofon laptopu zapraskal pod nápořem jejího dlouhého povzdechu. „Nevím,“ řekla nakonec plochým hlasem se stopou zasmušilosti. „Když to vezmu takhle zpětně, tak to asi *bylo* rozloučení. A možná mi i tehdy mělo dojít, o co jde – jenže jsem to neviděla.“

„Co myslíte tím ‚dojít, o co jde‘?“

„Nevím,“ zopakovala. „Jde o to, že Lyn nikdy neuměla dávat najevo emoce. To má po mámě. Máma vyrostla v Severní Dakotě, kde celou zimu mrzlo, až praštilo, jídlo si sami lovili a místo záchodu měli jen jámu v zemi. Svým způsobem to byla velmi milující žena, ale zároveň dost tvrdá. Táta byl jiný. Já jsem spíš po něm. S Lyn jsme se měly rády, opravdu moc. Jen jsme to ukazovaly každá jinak. Já jí říkala, jak moc ji mám ráda a jak mi chybí; ona mluvila o tom, jak jí kniha, kterou zrovna čte, připomíná dům, kde jsme vyrostly. Takhle vyjadřovala emoce ona – podobnými lehce abstraktními a zdánlivě nesouvisejícími poznámkami. Nechápejte mě špatně, nebyla studený psí čumák – ani zdaleka. Ve společnosti se cítila jako ryba ve vodě a vždycky na sebe uměla upoutat pozornost – ale jen zřídka opravdu odložila to brnění, co si kolem sebe vytvořila, a to dokonce i přede mnou. Když

měla pocit, že ji tlačíte do něčeho, co nechce, zašprajcovala se a nepohnul s ní ani pár volů.“

Pochopil jsem, že Korinová uměla být zábavná společnice, sdílná a otevřená nejen při jednání se sestrou, ale pravděpodobně i s ostatními – avšak jen ve věcech, o které se *chtěla* podělit. Na tom nebylo nic zvláštního: tento rys sdílelo mnoho lidí, a těch pohřešovaných především, protože důvodem jejich zmizení v drtivé většině případů bylo hluboko pohřbené tajemství, o němž nikdo neměl ani tušení.

„A co vás napadlo, když vám tu zprávu poslala?“ zeptal jsem se.

„Překvapilo mě to a dojalo. Zmínil jste se, že jste viděl všechny naše konverzace, tak si asi dokážete udělat obrázek sám. Moc podobných zpráv mi neposílala. To jsem myslela tím, když jsem říkala, že mi to mohlo dojít. Jakmile jsem ji dostala, mělo mě to trknout. Měla jsem si říct: ‚Tohle je divné. Takové zprávy nikdy neposílá.‘ Jenže mě to nenapadlo. Přečetla jsem si ji a zahřála mě u srdce, ale nic víc.“

„Měla Lynda podle vás hodně blízkých přátel?“

Obraz se trochu rozostřil. „Přátele měla, ovšemže ano – a spoustu. Ale *blízkých*, kterým by se svěřovala? V Anglii nejspíš moc ne. A podle mě jí to určitým zvláštním způsobem takhle vyhovovalo.“

„Proč?“

„Lyn byla zkrátka z jiného těsta. Vystačila si sama. Nepotřebovala být obklopená davy lidí, aby se cítila příjemně. Navíc nebyla žádný poustevník. Chodila ven, večerela se známými; když jsme spolu mluvily po whatsappu nebo na skypu, vždycky mi vyprávěla o čtenářském klubu, který pravidelně navštěvovala, o hodinách jógy a tak. Zdálo se, jako by měla pestrý společenský život, znala se se spoustou lidí, ale překvapilo by mě, kdyby někdo z nich *opravdu* znal ji.“

Vybavil jsem si spis s hlášením o pohřešované osobě, který odrážel nedostatek blízkých přátel, lidí, s nimiž by Lynda sdílela

život. Možná šlo o důsledek její neschopnosti se lidem skutečně otevřít – nebo to možná byl záměr; cosi důkladně promyšleného. Možná nedovolovala lidem nahlédnout pod svou masku ne proto, že by toho nebyla schopná, ale proto, že k tomu měla vážnější důvod.

Přehodil jsem výhybku. „Říkala jste, že sestra pracovala jako účetní?“

„Ano.“

„Ale to byla její druhá – vlastně třetí – kariérní dráha, je to tak? Dnes odpoledne jsem zjistil, že se věnovala modelingu... a také hrála ve filmech.“

„Jo, jistě. To už ale bylo hodně dávno.“

„V sedmdesátých a osmdesátých letech?“

„No, v sedmdesátých a na začátku osmdesátých. V jedenasedmdesátém odjela do Evropy, protože tam dostala nějaké nabídky na práci modelky – a nakonec tam zůstala. Pak se dostala k filmu – ale nebyly to žádné známé trháky. Spíš...“ Odmlčela se a tvář se jí zkroutila snahou najít vhodné slovo, kterým by co nejpřesněji a zároveň nejslušněji popsala sestřinu filmovou dráhu. „Tak trochu nízkorozpočtové. Horory. Právě u filmu se seznámila s Bobem, svým pozdějším manželem. Všechny je režíroval.“

„Robert Hosterlitz?“

„Ano. Slyšel jste o něm?“

„Ano, slyšel. Nepřijala jeho jméno?“

„Ne. Korinová je naše rodinné příjmení. Vybuodovala si s ním kariéru v modelingu, a tak pro ni bylo snazší si ho nechat. Každopádně, jak jsem říkala, Bob byl režisér. V padesátých letech získal nějaké Oscary. Svého času byl opravdu velké zvíře, ale v době, kdy jsme se s ním seznámili my...“ Znovu se odmlčela a posmutněle se usmála. „No, nebyl... už takový nebyl.“

„Viděla jste některý z Lyndiných filmů?“

„Jeden nebo dva, víc asi ne. Nebyl to zrovna můj šálek čaje. Podporovala jsem ji ve všem, co dělala, protože to byla moje sestra, ale nemusela jsem se na to dívat – víte jak, ta nahota, předstíraný sex před kamerou a podobně.“

Na chvílku jsem se zadíval do poznámek. „Měla Lynda po Robertově smrti nějakou další známost?“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Ani jednu?“

„O žádné nevím.“

„A pověděla by vám to?“

„Jo, myslím, že jo. Chci říct, proč by to měla tajit?“

Pokrčil jsem rameny. „Možná se bála, že byste to neschvalovala.“

Wendy se usmála. „Lynda je velká holka. Ráda bych si namlouvala, že na ni můj názor má tak obrovský vliv, ale je starší než já, mnohem nezávislejší, a kdyby šlo o něco, co skutečně chce dělat, rozhodně by ji od toho neodradil *jen* můj nesouhlas.“

„Takže od roku 1988 neměla žádný vážný vztah?“

„Pokud vím, tak ne. Možná si sem tam vyrazila na nějaké to rande, ale o vztahu se nezmínila.“

Přikývl jsem. „Fajn. Proč se podle vás rozhodla zůstat v Británii?“

„Jak to myslíte?“

„No, jste její jediná rodina, ve Státech se narodila, sama jste řekla, že tady žádné blízké přátele neměla, což rozhodně sedí k tomu, co jsem o ní doposud zjistil i já. Tak proč se nepřestěhovala zpátky do Států, aby vám byla blíž?“

„Měla Anglii ráda.“

„Podle vás šlo jen o to?“

„Viděl jste její dům?“

„Ne, ještě ne.“

„Stojí na kopci, je odtamtud nádherný výhled na obrovské jezero, a navíc to byl domov, který si vybudovali s Bobem. Jeho smrt ji

zdrtila – úplně se sesypala. V podobném stavu jsem ji nikdy neviděla, dokonce ani po smrti našich rodičů. Možná nechtěla přerušit tohle spojení s Bobem.“

Chvilku jsem nad tím přemítal. Deset společných let s Hosterlitzem evidentně vrhalo na zbývající téměř tři dekády jejího života dlouhý stín. Korinová ho milovala, truchlila po něm a dost možná se přes jeho smrt nikdy nepřenesla. To by také vysvětlovalo, proč se rozhodla zůstat po zbytek života bez partnera.

„Už vás nebudu zdržovat, Wendy.“

„Tak dobrá. Máte všechno, co potřebujete?“

„Prozatím ano.“

„Kdybyste potřeboval cokoli dalšího, a tím myslím *naprosto* cokoli, prosím, dejte vědět. Tenhle týden sloužím od nevidím do nevidím a v nemocnici musím mít vypnuté vyzvánění, protože nadřízení nemají rádi, když nám ve službě zničehonic začne vyřvávat mobil, ale přes SMS nebo po e-mailu jsem v pohodě k zastížení.“

„Fajn. Rozumím. Mám už jen jednu otázku.“

„Ano?“

„Právě jsem vám poslal screenshot fotografie, kterou jsem našel přiloženou u hlášení o Lyndině zmizení. Je na ní ona.“ Podíval jsem se nalevo od videa, kde jsem měl obrázek otevřený. „Připadá mi jako od profesionála. Můžete na ni kouknout?“

„Ted?“

„Jestli to není problém.“

Naklonila se blíž k počítači a otevřela e-mailovou schránku. Já si mezitím zapsal pár postřehů a snažil se utřídit si myšlenky. Slyšel jsem, jak si Wendy pro sebe cosi mumlá, jak kliká myší, a pak – o několik vteřin později – řekla: „Jasně, už to vidím.“ Odklonila se.

„Přišel vám ten snímek?“

Mírně zamžourala. Skla brýlí jí nepřirozeně zvětšovala oči a vzápětí se její tvář rozsykala na maličké čtverečky, jak ji slabé připojení

nestíhalo sledovat. „Jo.“ S jejím přízvukem to znělo spíš jako *jou*. Znovu se předklonila. „Aha, *toble*. Jo, tuhle jsem dala policii k dispozici. Vypadá na ní tak krásně.“

„To jste fotila vy?“

„Ale ne. Vůbec ne. To bylo pro jeden magazín.“

„Magazín?“

„Jo, fotili ji kvůli nějakému článku.“

„Jaký magazín?“

„Ehm... *Cine*. Magazín *Cine*.“

„Ten časopis o filmech?“

„Ano. Přesně tak.“

„A co s nimi měla?“

„Hm... mám dojem, že šlo o článek o Bobovi, nějakou oslavnou ódu k šedesátému-něco výročí natočení toho jeho oscarového filmu. Kontaktoval ji jeden novinář... Colsky se tuším jmenoval, a přijel k ní domů.“

„Tím jménem jste si jistá?“

„Víceméně, jo.“

Poznačil jsem si ho.

„Kdy ten článek vyšel?“

„Podle mě někdy loni... v listopadu. Ve Státech *Cine* nevychází, takže to nevím jistě. Ale Lyn slibovala, že až to bude v Británii na stáncích, tak mi jeden výtisk pošle.“ Na okamžik se zarazila a i přes slabé spojení jsem si všiml zármutku v její tváři. Magazín jí nikdy nedorazil, protože se její sestra nevrátila ze Stoke Pointu. „Každopádně,“ ozvala se o něco tišeji, „si nejsem jistá, kdy přesně ten článek vyšel, ale vzpomínám si, že s tím chlápkem, Colskym, mluvila dvakrát. První rozhovor se odehrál loni v červnu a druhý... nevím, možná o týden později.“

„Popsala vám, jak to probíhalo?“

„Jo. Prý se skvěle bavila.“

O několik minut později, když jsem se s Wendy rozloučil a slíbil, že se brzy zase ozvu, jsem onoho novináře vypátral – nejmenoval se Col-sky, ale Marc Collinsky a pracoval jako interní redaktor magazínu *Cine*, největšího britského časopisu věnujícího se filmu. Na jejich webu jsem objevil jeho profilovou fotografii, e-mailovou adresu a telefon na pevnou linku. Sice už bylo po půl desáté, ale přesto jsem mu zkusil zavolat. Třeba má uzávěrku nebo tak a bude v redakci i takhle pozdě.

„*Cine*.“

Bingo.

„Mluvím s Marcem?“

„Jo, u telefonu.“

„Marcu, jmenuju se David Raker. Jsem vyšetřovatel a specializuju se na pátrání po pohřešovaných osobách. Právě teď pracuju na případu zmizení Lyndy Korinové.“

Na druhé straně bylo chvíli ticho. „Zmizení?“

„Vy jste o tom nevěděl?“

„Ne. Co se jí stalo?“

„Od loňského října je nezvěstná. Vyrozuměl jsem, že léto před tím jste s ní dělal rozhovor. Rád bych vám k tomu položil pár otázek, jestli můžu.“ V duchu jsem si projel svůj program a snažil se vymyslet, kam bych ho vmáchl. Potřeboval jsem si co nejdřív zajet na Stoke Point a vidět ho na vlastní oči. Musel jsem se tam osobně projít a nasát okolní atmosféru, abych měl lepší představu o posledním místě, kde byla Lynda Korinová spatřena. A cestou jsem rovnou mohl omrknout její dům v Mendip Hills. Což znamenalo, že celý zítřek budu mít zasekaný.

„Co takhle v pátek?“ navrhl jsem.

„To tady zrovna nebudu. Zítra večer odlétám do Berlína.“

Odmlčel jsem se a zvažoval, jestli je článek v *Cine* v téhle fázi vyšetřování natolik podstatný. Těžko říct, když jsem ho nečetl, ale podle Wendy byl o Robertu Hosterlitzovi, ne o Lyndě – Collinsky

ji využíval jen jako můstek k jejímu manželovi –, tudíž mě v tuhle chvíli čas netlačil.

„Fajn,“ řekl jsem. „A kdy se vrátíte?“

„Příští úterý.“

„Mohli bychom se sejít...“ Zarazil jsem se. Během našeho hovoru jsem bezmyšlenkovitě brouzдал po webovkách *Cine* a něco mě zaujalo.

„Víte co, Marcu? Udělal byste si na mě čas zítra kolem oběda?“

„No, jo, to by šlo. Letí mi to v šest.“

„Co kdybychom se sešli v jednu před vaší redakcí?“

„Dobře. Fajn, tak zítra nashle.“

Zavěsil jsem a očima stále hypnotizoval stejnou část webové stránky. Pod obálkou vydání, v němž rozhovor s Lyndou Korinovou vyšel, byl odkaz na elektronickou verzi a datum, kdy šla ta tištěná do prodeje.

Třiadvacátého října. Pět dní před zmizením Lyndy Korinové.

Civěl jsem na obrazovku a v duchu si to přebíral. Možná na tom nezáleží. Možná je to jen náhoda, že zmizela tak brzy poté, co se její fotografie objevila v tisku. Ale čím víc jsem o tom snažil sám sebe přesvědčit, tím méně pravděpodobné se mi to zdálo. Na stánkách, u lidí doma, v čekárnách a na sedačkách v metru se musely povalovat statisíce výtisků rozhovoru s Korinovou, včetně fotografií, na nichž vypadala tak krásně a elegantně. Dostala se díky tomu do povědomí mnoha lidí, kteří o ní do té doby ani neslyšeli, a to mě znepokojovalo, především proto, že jsem neměl ponětí, co by tito lidé mohli být zač. A znepokojivé na tom bylo i to, že se pět dní poté, co se takto odhalila světu, propadla do země.

Klíkl jsem na odkaz a nechal elektronickou verzi stahovat. Pak jsem zamířil rovnou do postele. Potřeboval jsem nahnat nějaký ten spánek, dokud to ještě jde.

Zítra mě čeká spousta práce.

8

Z Londýna jsem vyrazil ve čtyři ráno a deset minut před šestou jsem se už blížil k severnímu okraji Bristolu. V ideálním případě bych vyjel o něco později a strávil na jihu celý den, obzvláště proto, že jsem si chtěl prohlédnout i dům Lyndy Korinové, ale to v tuhle chvíli nebylo možné. Do poledne jsem musel být zpět v Ealingu, abych stihl schůzku s Marcem Collinským v jednu, a tak jsem prohlídku domu Korinové odložil na zítřek. Sice mě to štvalo, jenže na lepší variantu jsem nepřišel. Musel jsem bezpodmínečně vidět Stoke Point na vlastní oči, než se v případě posunu dál, a zároveň jsem si potřeboval promluvit s Collinským o jeho rozhovoru s Korinovou pro *Cine*, který se na stáncích objevil pět dní před jejím zmizením. Kdybych se s ním nesešel dnes, musel bych čekat až do příštího úterý.

Když jsem východně od Weston-super-Mare sjel z dálnice, úsvit byl ještě daleko. Zdálo se, jako by cesta mokřady severního Somersetu – obrovskou, placatou otevřenou krajinou, která se postupně proměňovala ve skalnaté výběžky útesů – v okolní temnotě trvala celou věčnost, ale konečně, deset minut před Stoke Pointem, se na obzoru objevilo bledé světlo. Poloostrov se vylouppl z ranního šera a já viděl, že se do Bristolského kanálu vypíná jako paže nějakého ležícího obra. O několik minut později jsem už rozeznal jednotlivé stezky, křížující tamní pevninu jako spletené prameny vlasů, i vodopády

kamenů, jež je obepínaly kolem dokola. Došlo mi, že je nemožné, aby sem Lynda Korinová přišla spáchat sebevraždu. Poloostrov byl příliš plochý, příliš nízký. Skokem do vody by si možná zlámala pár kostí, ale rozhodně by se nezabila.

Nemohla se ani utopit. Nyní byl příliv, ale v dobu, kdy sem Korinová přijela, bylo moře naopak na ústupu. I kdyby se ocitla ve spárech té nejhlubší deprese a ať už ze strachu nebo odhodlání sebrala odvalu a vydala se ukončit život do bažiny, nebylo by jí to nic platné – bahno sice bylo nebezpečné, ale pohltilo by ji možná po kolena, maximálně po pas. Musela by ji odtamtud vyprostit pobřežní hlídka, ale zcela určitě by to přežila – navíc by ji v takovém případě musel někdo z člunu pobřežní hlídky zahlédnout, stejně jako lidé na pevnině. Jenže nikdo nic neviděl. Nenašel se jediný svědek.

Vjezd na parkoviště byl malý a nijak zvláštní. Tvořila ho brána vysekaná do husté zdi stromů, rostoucích na jedné straně kameného mostu, který mi Wendy popisovala. Před vjezdem stála budka s logem Národního památkového úřadu s přišroubovanou cedulí a pootevřená brána. K mému překvapení v budce seděl hlídač, napůl skrytý za mléčným sklem, a venku stálo o zeď opřené jeho kolo.

Zastavil jsem u něj a rozhlédl se. Po mé levé ruce se nacházela zdejší jediná bezpečnostní kamera. Byla připevněná ke kovové tyči, připomínající lampu veřejného osvětlení, a zabírala prostor u vjezdu. Vybavil jsem si snímky Lyndy Korinové, na nichž projížděla branou. Kam se potom poděla?

„Brýtro.“

Hlídač se mezitím přesunul z budky k mému autu. Mohlo mu být něco kolem šedesátky. Na sobě měl tričko s logem Národního památkového úřadu, které se mu napínalo přes počínající pupek, a jeho ustupující vlasy vyvažoval hustý plnovous, zakrývající množství

popraskaných žilek ve tvářích. Sice se usmíval, ale demonstrativně pohlédl na hodinky a pak na parkoviště za hradbou stromů, jež zelo prázdnotou. Vzpomněl jsem si na poznámku v policejní zprávě, podle níž chodíval třikrát týdně chlapík jménem Len Fordyce parkoviště kontrolovat – právě on oznámil policii, že tam auto Korinové jeho majitel pravděpodobně zanechal. Přejel jsem ho pohledem ve snaze najít jmenovku, ale pokud nějakou nosil, na triku ji rozhodně neměl.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem.

„Jste tu dost brzo.“

Usmál jsem se. „Dneska prý bude krásně.“

„Jo, prej až třicítky,“ potvrdil se silným lokálním přízvukem. „Tak se tu chovejte jako doma. Zavíráme za soumraku.“

Doširoka otevřel bránu a já jí projel až na parkoviště.

Ze vzdáleného konce parkoviště vedlo k poloostrovu, mezi duby obtěžkanými zelenými listy, betonové schodiště, ohraničené z jedné strany prudkým, desetimetrovým srážem.

Příliv zakryl bažinaté mokřady, a když jsem sestoupil na poslední schod, ustoupilo šero úsvitu natolik, že jsem jasně viděl Bristolský kanál, který poloostrov omýval příbojem. Pod hladinou šedavé vody se jako hadi vlnily hnědé chaluhy a moře se vzdouvalo pod poryvy větru. Vzduch tu byl o poznání chladnější než na parkovišti, přestože nad Steep Holmem – ostrůvkem vzdáleným osm kilometrů od pevniny – se už sluneční kotouč vyhoupl nad obzor a nebe se rozzářilo neskutečnými odstíny růžové, oranžové a vínově rudé. Vydal jsem se hlavní stezkou k pozůstatku bunkru z druhé světové války, který stál nalevo. Opíral se do mě tak silný vítr, až bylo obtížné jít rovně. Napadlo mě, jak to tu asi vypadalo to ráno, kdy sem přijela Korinová. *Muselo být chladněji a vítr ještě prudší.* Koneckonců byl tehdy už konec října.

Bunkr byl jen stínem svého bývalého já; kruhový betonový přístřešek, napůl pohlcený okolní trávou a plevelem, jehož jediné okýnko vyhlíželo na moře. Placatá střecha pokrytá mechem už byla mírně nakřivo a zdi stářím zežloutly a vítr a moře do nich vyrly malé droličky. Zpočátku mě zaujala myšlenka, že by tahle ruina mohla být součástí plánu útěku Korinové (nebo plánu někoho jiného), ale brzy mě zase pustila. Kdysi dávno šlo o poslední linii obrany mezi Hitlerem a britským pobřežím; nyní to byl jen kruh vratkých kamenů, v němž si děti hrávaly na schovku.

Pokračoval jsem po stezce. S každým krokem bylo obtížnější slyšet cokoli jiného než svist větru. Přebil i křik racků a šumění vln. Po obou stranách se tráva svažovala ke šterkovému a kamennému srázu, který jsem zpozoroval už při příjezdu. Šedivá kamenitá hráz se táhla kolem celého poloostrova. Vrávoral jsem pod nárazy větru a s každým krokem cítil nemilosrdnou tvrdost kamenité půdy. Pod náparem svěžího ranního vzduchu bylo snadné zapomenout, že zbytek země už celé měsíce úpí pod pražícím sluncem.

Chvilí nato jsem měl konec vyhlídky v dohledu – stála tam cedule s nápisem. Mezi mnou a jí nebylo vůbec nic, jen oceán trávy ohýbající se ve větru, rozeklané ostrůvky hlodáňů a nepoddajné ostružiníkové keře. Žádný převratný důkaz. Žádná horká stopa. Jediné, co mi tato cesta poskytla, bylo ujištění, že Stoke Point je nezkrotné a odlehlé místo a že k němu vede jediná přístupová cesta. Jakmile sem člověk vkročil, nemohl odejít jinudy. Ideální místo k tomu nadobro zmizet, pokud byste za sebou dokázali zamést stopy.

Zamířil jsem zpátky. Tváře mě z chladného větru štípaly a nad čelem mi vyrazila vrstvička potu. Zatímco jsem šplhal po schodech k parkovišti, slunce za mými zády dál stoupalo nad kanál a barvy poloostrova získávaly nové odstíny. Připomínalo to sépiovou fotografii – pevninu zalévala teplá záře a každé stéblo trávy oranžově žhnulo, jako by hořelo. Parkoviště – jakmile jsem prošel pod hradbou

stromů – ale vypadalo jinak, protože tonulo v prodlužujících se stínech okolního porostu.

Na druhé straně se hlídač, který mě na parkoviště před pětáctyřiceti minutami pustil, činil se zahradnickými rukavicemi na rukách a shraboval vrstvičku seschlých listů na hromadu vedle budky. Vítr jeho úsilí neustále kazil a rozfoukával listí po celém parkovišti a k východům na obou stranách. Větve se kymácely, listí pleskalo a okolní stíny měnily tvar i velikost, kdykoli stoupající slunce proniklo pohybujícími se korunami stromů.

Vrátil jsem se k autu a prohlédl si několik papírů, které jsem si vytiskl ze spisu Lyndy Korinové. Znovu jsem si přečetl o tom, jak policie našla její peněženku a mobil v palubní přihrádce a klíče v kleslé kousek od auta. Rozhlédl jsem se po liduprázdném prostoru a sledoval kymácející se stromy a mihotavé stíny.

Postupně se všechno ustálilo.

Obrátil jsem pozornost zpět ke spisu a zadíval se na fotografii klíčů v trávě. Počítačová ilustrace vedle zobrazovala jejich přesnou polohu vzhledem k parkovišti.

Bylo to po mé levici, v porostu vysoké trávy.

Nastal čas podívat se zblízka.

Se složkou v ruce jsem prošel trávou až k těsnému hloučku olší se zkroucenými větvemi. Slunce tančilo na zaschlém blátě pod mýma nohama, objevovalo se a znovu mizelo, a já s očima upřenýma do nákresu dospěl až k místu, kde se rovinka začínala svažovat dolů k poloostrovu.

Pod korunami stromů bylo chladněji a větší šero. Sehnul jsem se k místu, kde byly podle plánku klíče nalezeny – ve spleti odhalených kořenů jedné z olší –, a objevil jsem tam vrstvu odpadků: několik starých, oprýskaných nápojových plechovek; plastové krabičky od sendvičů i pytlík od chipsů, z něhož už čas a počasí dávno setřely barvu.

Zastavil jsem se a znovu si přečetl část spisu, týkající se nálezu klíčů. Potom jsem očima prozkoumal okolí. Nacházel jsem se tak pět metrů od okraje parkoviště, kde končil asfalt a začínala tráva a stromy. Z toho nákresu to nebylo jasně zřetelné, ale dohodit klíče až sem chtělo pořádnou sílu. To mi došlo až teď, když jsem tu vzdálenost viděl na vlastní oči. Ne že by to Lynda Korinová nezvládla – takový hod by zvládl jakýkoli dospělý –, ale i tak to byla dálka. Nicméně mě to nezaráželo tolik jako samotné místo nálezu – kořeny olše zaházené plechovkami a obaly od sendvičů.

Když jsem přicházel, tak jsem patu stromu *neviděl*, neviděl jsem tu část, kde odhalené kořeny tvořily jakousi přírodní kapsu – ale

ne kvůli tomu, že by byly od stezky daleko; ony byly na *opačné* straně stromu. Kořeny olše směřovaly k Bristolskému kanálu, ne k parkovišti.

Pro jistotu jsem se stezkou vrátil a prošel to ještě jednou – celou dobu jsem se přitom snažil mít kořeny neustále na očích. Nešlo to. Sem tam jsem je zahlédl, když se stezka stočila zprava doleva, ale většinu času byly mimo dohled, dokud jsem nestál přímo u nich.

Zastavil jsem se tam, se složkou v ruce, a snažil se vštípit si to místo do paměti.

Detektiv White se domníval, že Korinová – nebo někdo jiný, pokud ne ona osobně – ty klíče odhodila. Ale *jestli* to tak skutečně bylo, pak dotyčný měl nejen silnou ruku, ale taky neskutečně dobrou mušku a k tomu obrovskou dávku štěstí. Jasně, mohlo to tak být. Ale stejně tak možné bylo i to, že v tom štěstí žádnou roli nesehrálo. Možná si to místo někdo záměrně vybral a klíče tam nashvál odložil.

Dřepl jsem si k patě stromu a rozhlédl se. Znovu jsem tu teorii zvážil – že místo nálezu klíčů bylo příliš daleko a příliš dobře ukryté v kořenech stromu na to, aby šlo o náhodu.

Zůstávala však otázka: *Proč by někdo nechával klíče právě zde?*

Přešel jsem pohledem olši nad sebou i tu vedle ní.

Ta druhá byla mohutnější a větší a její kmen hyzdily jizvy způsobené desítkami znuděných pubertáků. Celou šedivou plochu pokrývaly rytiny jmen, srdíček a nerozluštitelných klikyháků, které nejspíš nic neznamenalý. Stejně čmáranice jsem viděl i na pozadí fotografie místa nálezu klíčů. Vytáhl jsem ji z papírů a porovnal s tím, jak kořeny vypadaly nyní. Těkal jsem pohledem mezi fotkou a stromy a zpět.

Všechno vypadalo stejně.

Vstal jsem a přešel ke druhé olši, abych si zblízka prohlédl čmáranice. Pod nohama mi křupaly větvičky a nad hlavou šumělo listů

v poryvech větru. Zkoumal jsem stovky zářezů vytvořených nožíky a ostrými kameny, až mi nakonec zrak padl na maličký obrázek zhruba ve třetině kmene. Na výšku měl sotva pár centimetrů a okolní klikyháky ho téměř zakrývaly, ale přesto mě na něm cosi okamžitě upoutalo.

Byla to filmová promítačka.

Zkontroloval jsem fotografii a zjistil, že rytina tam byla už v listopadu, kdy se zde našly ty klíče. Byla to jen náhoda? Objevila se rytina promítačky pouhou shodou okolností na kmeni stromu, jenž se nacházel jenom kousek od místa, kde zmizela herečka, a pouze několik centimetrů od klíčků jejího auta?

Podíval jsem se na slova napravo: *Jezero Calhoun*.

Netušil jsem, kde to je. Vrátil jsem se k autu, popadl mobil a vyhledal to.

Sotva jsem uviděl první výsledek – článek na wikipedii –, proješlo mnou vzrušení. Sjel jsem o kus níž, abych si svou domněnku potvrdil, a znovu a znovu narážel na totéž.

Jezero Calhoun byla čtyřsetakrová vodní plocha, ležící jihozápadně od Lakevillu.

Právě tam žila Wendy Fisherová.

A tam také Lynda Korinová strávila dětství.

Jestliže bylo v Británii za deset osm, pak v Minnesotě muselo být těsně před druhou ranní, tudíž Wendy buď spala, nebo byla v práci. Nepřála si, abych jí volal, poněvadž telefony ve službě brát nesměla, a tak jsem jí poslal e-mail s prosbou, ať se mi co nejdřív ozve. Zajímalo mě, proč bylo jméno jezera, poblíž kterého se sestrou vyrůstaly, vyryté do stromu vzdáleného jen pár desítek centimetrů od místa, kde se našly klíčky od auta Lyndy Korinové. A taky jsem chtěl zjistit, proč byla součástí té rytiny filmová promítačka.

Myšlenka na promítačku mi znovu připomněla rozhovor Korinové pro magazín *Cine*. Natáhl jsem se na zadní sedadlo pro laptop, kam jsem si předchozí noci stáhl elektronickou verzi onoho vydání, ale ještě jsem neměl čas se na ni podívat. Vstával jsem brzy a ten článek byl příliš dlouhý a hutný na to, abych ho jen tak proletěl očima, a já nechtěl přehlédnout nic důležitého. Měl jsem v úmyslu ho pozorně přečíst po návratu do Londýna – pro tuhle chvíli jsem se v něm jen pokusil vyhledat klíčová slova „jezero Calhoun“. Žádná shoda.

Otevřel jsem si v mobilu prohlížeč a pokusil se vypátrat články, které by jezero spojovaly s jakýmkoli zločinem, zmizením nebo Korinovou obecně, ale nezjistil jsem nic. O několik minut později jsem si všiml, že hlídač očividně dokončil práci – nohavice kalhot měl na straně secvaknuté, aby se mu neotíraly o kolo, a dveře budky zdobil zamčený visací zámek.

Nastartoval jsem BMW a zamířil k němu.

Stáhl jsem okýnko a ve zpětném zrcátku střelil pohledem k místu, kde jsem našel tu rytinu, a pak k betonovému schodišti, jež vedlo na poloostrov. Vítr se trochu utišil a já nad stromy spatřil zářivý kotouč slunce na vymetené modré obloze.

„Už odjíždíte?“ zeptal se chlapík.

„Musím, bohužel. Tohle je jediná přístupová cesta, že?“

Podmračeně se zahleděl na most spojující parkoviště s pevninou, jako bych se ho tou otázkou snažil nachytat. „Jo,“ zabručel, „jinudyma se sem ani odsud nedostanete.“

Znovu jsem koukl do zpětného zrcátka.

„Kotví tady někdy loďky?“

„A kde by jako měly kotvit?“

„No, neviděl jsem žádné molo.“

Stále se zamýšleně kabonil. „To proto, že tu žádný nejní.“

Očividně mě považoval za pomatence, a tak jsem se snažil konverzaci přesunout jinam.

„Slyšel jsem, že se tu loni v říjnu ztratila žena.“

Změna tématu ho zmátla, ale pak se jeho výraz vyjasnil. „Děsnej pech,“ přikývl. „To já jsem volal poliše.“

„Vážně?“

„Jo. Řek jsem jim, že tu asi nechala auto.“

„Takže vy jste Len Fordyce, je to tak?“

Přimhouřil oči. „Jak to víte?“

„Jmenuji se David Raker,“ vysvětlil jsem a podal mu pravici ve snaze ho trochu uklidnit. „Najali mě, abych zjistil, jak ta dáma zmizela.“

„Aha,“ řekl a potřásl mi rukou. „Takže vy patříte k chlupatejm nebo tak něco?“

„Spíš ‚tak něco‘. Pracuju sám na sebe.“

„Jako soukromý vočko?“

Nabídl jsem mu svou vizitku a vrátil se k Lyndě Korinové. „Vyrozuměl jsem, že to tady kontrolujete třikrát do týdne, je to tak?“

„Jo, to sedí. Ne dycky tu ale jsem takhle brzo jako dneska. Někdy se sem dostanu až v noci, nebo kolem voběda. Proto je brána na časovač – dyž tu ráno nejsem, vtevře se pět minut po rozednění a zavře půl hodiny po západu slunce. Dyž vám tu uvízne auto, máte smolíka. Varujeme o tom všechny předem.“ Ukázal na ceduli na budce. „Je docela fuk, kdy sem přijdu, hlavně abych vedved svoji práci. Popravdě řečeno mi ani nedošlo, že tu to auto nechala na furt – že ho *vopustila*. To jsem si uvědomil až potom.“

Přikývl jsem a zadíval se zpět na parkoviště.

„Milá dáma.“

Okamžitě měl mou plnou pozornost. „Co jste to říkal?“

„No, že sem vobčas jezdívala.“

„Nepochybně myslíte před svým zmizením?“

„Jo, jasně,“ kývl. „Viděl jsem ji tu možná pětkrát nebo šestkrát.“

„A řekl jste to policii?“

„Jo, to se ví.“

Jenže detektiv White tohle ve spise neuvedl. Proč? Možná to nepovažoval za důležité. Možná to *nebylo* důležité. Navštívila to tady i dřív – no a? *Tím pádem to tu ale znala – nebo přinejmenším důkladně prozkoumala. Nebo se sem možná vrátila z jiného důvodu.*

Vzpomněl jsem si na rytinu na stromě.

„Doprovázel ji někdo? Sešla se tu s někým?“

„Nemyslim si – já s ní nikoho neviděl. Ale klidně sem mohla přijet i ve dny, kdy jsem tu nebyl.“

„A co dělala, když jste tu *byl*?“

Pokrčil rameny a pohlédl přes střechu auta k místu, kde se schoďy svažovaly k poloostrovu.

„Chodila na procházky k vyhlídce,“ řekl. „Vobčas jen vysedávala v autě. Dycky mě pozdravila, dyž jsme se míjeli, a párkrát jsme si i popovídali. Byla milá. Lynda se jmenovala.“

„Vzpomenete si, o čem jste mluvili?“

„Pff, to fakt nevím. O ničem důležitým.“ Odmlčel se, zvedl levou ruku a ukázal mi zlatý snubní prstýnek. „Před pár rokama jsem pohřbil ženu. Měla něco s játrama, víte? No a tak si rád povídám s lidma a poznávám je, protože... no, však víte.“

Jsem osamělý.

„A Lyndu jste poznal dobře?“

„Moc toho o ní nevím, ale bavili jsme se.“

„Řekla vám toho o sobě hodně?“

„Prej byla kdysi vdaná a žila někde u Mendip Hills. Mám dojem, že pracovala jako účetní. Jednou, dyž se objevila takhle brzo ráno a byla docela kosa, tak jsem se s ní podělil o kafe ze svý termosky. Ale nebyli jsme žádný nejlepší kámoši, to ne. Prostě jsme sem tam prohodili pár slov.“

„Zmínila před vámi někdy jezero Calhoun?“

Zamračil se. „Co?“

„Jezero Calhoun.“

„To je někde tady?“

„Na tom nezáleží,“ mávl jsem rukou. „Takže, co se stalo, když tu nechala to auto?“

„No, pár dní po tom, co zmizela, jsem přišel do práce pozdějc a našel ho tu zaparkovaný.“ Ukázal do rohu parkoviště, kousek od stezky, po níž jsem šel. „Bylo to ve čtvrtek, myslím. Poznal jsem ho, ale ji jsem nikde neviděl. Nedělal jsem z toho vědu. Prostě jsem si myslel, že se prochází u moře nebo tak. Musel jsem si zařídit ještě nějaký pochůzky a chvíli nato jsem zasejc vodjel. Další týden jsem měl dovolenou a pak jsem se vrátil až v neděli, takže... kolik... skoro dva týdny potom, co zmizela. Její auto tu furt stálo, ale

vona nikde. No a dyž jsem přijel v pondělí a to auto tu ještě bylo, vydal jsem se ji hledat. Ze zvědavosti, víte? Pořád jsem si nemyslel, že by ho tu *nechala* jen tak. Jenže jsem ji nenašel a začal jsem si dělat starosti. A tak jsem zavolał poliše.“

Znovu jsem se podíval do zpětného zrcátka. Z policejní zprávy jsem věděl, že policie Lyndin Ford Focus odtáhla a nechala v soudní úschově. Nikdo si ho nevyzvedl, protože Korinová se neobjevila a neměla v Británii žádnou blízkou rodinu, která by si ho mohla nárokovat. Po šesti měsících byl tedy v souladu s protokolem prodán na součástky.

Zatímco mi hlavou běžely tyhle myšlenky, očima jsem zabloudil k budce a všiml si tenké gumové trubky ve tvaru písmene L, která zpoza ní vykukovala. Vypadalo to jako okapová roura. Jeden konec byl usazený v betonu, kde ho zachycovaly nýty o velikosti deseti-pencí. Chvilí mi trvalo, než jsem přišel na to, o co jde, ale pak jsem pohlédl na bezpečnostní kameru, připevněnou na tyči u vjezdu a všiml si, že z podobné gumové trubky u paty tyče vedou dráty.

Je to obvod bezpečnostního systému.

Vzpomněl jsem si na Ewanova slova. Bezpečnostní systém byl zastaralý, záznam se ukládal na disky, což znamenalo, že nahrávací zařízení musí být v budce.

Ukázal jsem na trubku. „Nejspíš mi nemůžete ukázat kamerové záběry ze dne, kdy Lynda zmizela, že?“

„Dyby to šlo, synku, klidně bych vám vyhověl,“ prohlásil Fordyce a z kapsy vytáhl obrovský svazek očíslovaných klíčů.

„Ale nejde?“

„Disky tady skladuju jen šest měsíců.“

„A co se s nimi stane potom?“

„Vyhodíme je. Ale polišové mají kopii.“

Usmál jsem se ve snaze zakrýt zklamání. Takže se budu muset nějakým zázrakem sprátelit s Avonskou a Somersetskou policií.

„A viděl jste ten záznam?“ zeptal jsem se.
„Koukal jsem jim přes rameno.“
„A co si o tom myslíte?“
Pokrčil rameny. „Jak říkaj voni.“
„Že se prostě vypařila?“
„Přijela sem na parkoviště...“ Odmlčel se a ohlédl se k poloostrovu. „A už nevodjela.“

Na zpáteční cestě do Londýna provoz povážlivě zhoustl, ale přesto se mi podařilo dojet domů před jedenáctou dopoledne. Během jízdy mi mobil dvakrát pípáním ohlásil příchozí e-maily, a když jsem se po příjezdu usadil s laptopem na zadní verandě a otevřel si schránku, zjistil jsem, že jsou oba od Spikea.

Sice jsem doufal, že se mi ozve Wendy, ale v Minnesotě bylo nyní pět ráno, takže jsem se rozhodl jí dát ještě pár hodin, než ji začnu uhánět.

Informace, které dal Spike dohromady, třebaže pracoval s mnohem širším časovým úsekem než White, mě ale v závěru o moc dál neposunuly. Vydoloval pro mě finanční záznamy, výpisy hovorů a e-mailů, jenže když jsem se tím postupně probíral, pomalu mi začalo docházet, že vyšetřování neustrnulo na mrtvém bodě proto, že by White přehlédl důležitý e-mail, telefonát nebo jiný usvědčující kousek důkazu. Tohle zjištění pro mě představovalo zároveň zklamání i úlevu: sice mi Spike neposkytl žádné nové vodítko, a tudíž se kvůli mně namáhal naprosto zbytečně, ale na druhou stranu jsem nyní mohl pátrání zúžit a zaměřit se na jiné věci. Konkrétně na obrázek vyrytý v olši na Stoke Pointu a rozhovor v magazínu *Cine*.

Znovu jsem ve vyhledávači projel jezero Calhoun, jestli mi náhodou něco neuniklo. Očividně ne, a tak jsem to prozatím odložil,

dokud tohle téma neproberu s Wendy, a změnil taktiku. Do toho stromu nebylo vyryté jen jméno jezera, ale taky obrázek staré filmové promítačky. Netušil jsem, kdo ho tam udělal ani proč, ale jméno jezera bezpochyby souviselo s Lyndou Korinovou – tudíž ta promítačka musela logicky taky. Potřeboval jsem zjistit víc o její herecké kariéře.

Zorientoval jsem se během pěti minut. Nemusel jsem pročitat divácké recenze, abych se přesvědčil o tom, jak špatné její filmy byly – k tomu mi postačily názvy. *Zombice* a *Drákulovo maso* se nejspíš do filmové síně slávy jen tak nedostanou. Naproti tomu v modelingu se jí očividně dařilo velice dobře, až jsem si začal říkat, jestli herectví nebrala jen jako koníček. Jako rozptýlení. Ať už ji k tomu vedly jakékoli důvody, její hereckou dráhu lemoval pracovní vztah s producentem Isaacem L. Murraym, který byl mozkiem – pokud se to tak dá říct – celé řady filmů s názvy jako *Chťiř vlčice* a *K jako krev*. Důležitější však bylo, že v roce 1976 stál za snímkem *Uršula z SS* a byl to on, kdo Korinové nabídl její první hlavní roli. Během natáčení tohoto snímku se seznámila s Robertem Hosterlitzem, ačkoli ten už tou dobou byl jen stínem svého bývalého já, na mizině a ochotný číť cokoli, což by i vysvětlovalo, proč vůbec na *Uršulu* kývl.

Jeden web popisoval trilogii filmů o *Uršule* jako „kultovní sedmdesátkové krváky o nacistech, v nichž sadistická nymfomanka a zarytá nacistka provádí experimenty na věznicích mužského pohlaví“. První díl se během osmdesátých let dostal na nechvalně proslulý seznam zakázaných béčkových krváků, ale – podle stejné webovky – ve skutečnosti „byla Uršula zakázaná spíš kvůli tématům, o která se otírala (nacismus, sex, pokusy na lidech), než kvůli obsahu samotnému. Popravdě jde o obyčejné brakové béčko, zapamatovatelné jen díky kráse a vnaám Lyndy Korinové“.

Hosterlitz režíroval trilogii s *Uršulou*, v níž jeho žena hrála, a následně se Korinová objevila v dalších jedenácti snímcích, na kterých

Hosterlitz ve Španělsku pracoval. Občas měla hlavní roli, občas jen vedlejší, ale všechno spadalo do stejného žánrového ranku, s názvy jako *Zabij!* a *Umírej pomalu*.

Na první pohled bylo obtížné najít souvislost s jejím zmizením, ať už jste k tomu přistupovali z jakékoli strany. Korinová se prostě bavila herectvím na částečný úvazek; Robert Hosterlitz se jen snažil vydělat nějaké peníze na penzi.

Ale i přesto, byť od té doby uplynulo už téměř čtyřicet let, jsem následujících dvacet minut zkoumal, jestli bych se k některým snímkům nemohl dostat. Taky mě zajímalo, zda nenarazím na pojítko mezi tím, co jsem o ní už zjistil, a tou rytinou na stromě. Naneštěstí ale už bylo k dostání jen několik málo z jejích filmů – a na ty byla buď dlouhá čekací lhůta, nebo na ně sedal prach na policích soukromých sběratelů.

Konečně jsem se dopracoval až ke článku Marca Collinského v *Cine*.

Jak mě Wendy předem varovala po skypu, nebylo to vůbec o Korinové, ale o jejím manželovi, především pak o jeho úspěchu na počátku padesátých let v Americe. Korinová v něm figurovala pouze jako osoba, která ho znala mimo natáčení.

Článek začínal popisem toho, jak Hosterlitzova rodina v roce 1933 uprchla před nacisty z Německa do Spojených států. Robertovi tehdy bylo osm let. Jeho otec, druhořadý herec, se přátelil s legendárním režisérem Fritzem Langem, a toto přátelství nakonec Robertovi zajistilo místo v Hollywoodu.

„Robert to měl v dětství těžké,“ říká Lynda Korinová. „Když mu bylo třináct, zemřel mu otec, a v roce 1943 Robertovi při odvodu diagnostikovali drobnou srdeční vadu. Spousta lidí nechápala, proč nemohl vstoupit do armády. Vnímali ho jen jako německého

kluka, který se stále tak úplně nezavil přízvuku a který zůstal doma, zatímco každý jiný osmnáctiletý Američan šel do války. Lidem to bylo podezřelé a z toho, jak jsem Roberta znala já... ho to muselo trápit. *Nesnášel*, když ho lidé neměli rádi. Ale nakonec se Fritzi Langovi podařilo zatahat za pár nitěk a Robert získal práci u Komise pro válečné aktivity jako editor scénářů propagandistických filmů. Zhruba v té době napsal scénář ke snímku *Mé kruté srdce*.“

V roce 1949 se, opět díky Langově přímluvě, studio Monogram uvolilo poskytnout Hosterlitzovi malý rozpočet na natočení *Mého krutého srdce*. Navzdory očekáváním to byl komerční hit, který uchvátil i filmové kritiky, a díky němu Hosterlitz – tehdy teprve čtyřiačtyřicetiletý – podepsal s American Kingdom Inc. smlouvu na čtyři filmy. Pro toto studio vytvořil snímky *Connor O'Hare* a *Až po tvé smrti*, za něž získal dvě nominace na Oscara, a následně *Oči noci*. Tenhle film představoval zvrát. A nejen pro Hosterlitze. Glen Cramer, který už dříve získal Oscara za ztvárnění Connora O'Hare ve stejnojmenném dramatu, si stříhl hlavní roli i v *Očích noci* a odměnou mu byla další zlatá soška.

V rozhovoru pro *LA Times* v roce 1989, během propagačního turné snímku *Pološero*, za nějž obdržel čtvrtého a posledního Oscara za nejlepšího herce v hlavní roli, Glen Cramer neopomněl Hosterlitze zmínit: „Nebýt Bobbyho, ještě pořád bych prodával hamburgery v *McDonald's*. Nikdy nezapomenu na to, jak předtím, než mě obsadil do *Connora*, navštívil v New Yorku jednu moji hru. Čekal před dveřmi

do zákulisí a já myslel, že chce autogram. Povídám mu: ‚Tohle je můj první autogram.‘ A on na to: ‚No, určitě nebude poslední.‘ Nikdy na to nezapomenu. Jeho smrt znamená nesmírnou ztrátu. Někdo by se za ty hnusárny, co v padesátých letech dělal Výbor pro neamerickou činnost, měl zodpovídat. To byl naprostý skandál.“

Výbor Hosterlitzze obvinil z toho, že je komunista, a Hosterlitz proto ze Států uprchl a usadil se v Londýně. Odjezd však předznamenával jen počátek jeho pádu. V Británii se mu nepodařilo uchytit, a tak natočil tři filmy v Německu a pak, když jeho matka těžce onemocněla – osm let po útěku, to se o něj už Výbor dávno nezajímal –, se vrátil do Států. Dostal několik zakázek pro televizi, režíroval pár epizod seriálu *Bonanza* a *Petticoat Junction*, a zdálo se, že má dveře v Hollywoodu stále otevřené. Podepsal smlouvu se studiem Paramount na western *Duch plání*, jenže konkurenční *Dobry, zly a osklivy* měl mnohem větší úspěch. Hosterlitz byl odepsaný.

„Pracoval pro televizi, aby si vydělal na živobytí,“ říká Korinová, „jenže pak – v roce 1969 – jeho matka zemřela a všechno se sesypalo. Upadl do deprese. Vypěstoval si závislost na lécích proti bolesti, na práscích na spaní, na speedu... i na prostitutkách.“ Při posledním slově se Korinová zarazí a pak pokrčí rameny. „Cítil se osamělý a truchlil. Kvůli těm drogám byl prý paranoidní a ztratil spoustu přátel.“ Roztrpčený, nemilovaný a opuštěný Hosterlitz se vrátil do Británie, kde mu Amicus, konkurent studia Hammer, nabídl režírování duchařského hororu *Dům temnoty* (1971).